

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Edward Stelmasik (spr.) SSA Ryszard Ponikowski
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r.

rozpoznał sprawę **D. K. (1)**

oskarżonej z art. 258 § 3 k.k.; art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 203 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 284 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 203 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 152 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 191 § 2 k.k.; art. 203 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 203 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

H. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 203 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 284 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 245 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 282 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

J. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 203 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 284 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 245 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 263 § 2 k.k.

I. G. (1)

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. B. (1)

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonych D. K. (1) oraz H. B. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 22 maja 2012 r. sygn. akt III K 201/09

I. Uchyła zaskarżony wyrok w zakresie nie rozstrzygnięcia o środku karnym opartym na art. 45 § 1 k.k. w postaci przypadku korzyści uzyskanych z uprawnia prostytutki przez inne osoby w stosunku do oskarżonych:

- **D. K. (1) – w zakresie czynu przypisanego w punkcie II,**
- **H. B. (1) – w zakresie skazania za czyn przypisany w punkcie XVII,**
- **J. K. (1) – w zakresie skazania za czyn przypisany w punkcie XXVIII,**
- **I. G. (1) – w zakresie skazania za czyn przypisany w punkcie XXIV,**
- **M. B. (1) – w zakresie skazania za czyn przypisany w punkcie XXVI,**

i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania;

II. uchyła zaskarżony wyrok co do oskarżonego H. B. (1) w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XVIII i tenże wyrok co do oskarżonej D. K. (1) w zakresie rozstrzygnięcia z punktu III części rozstrzygającej i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania;

III. uchyła zaskarżony wyrok:

- **co do oskarżonej D. K. (1) w zakresie rozstrzygnięcia z punktu VII części dyspozytywnej;**
- **co do H. B. (1) w zakresie rozstrzygnięcia z punktu XX części rozstrzygającej;**
- **co do J. K. (1) w zakresie rozstrzygnięcia z punktu XXIX**

i sprawę w tych częściach przekazuje Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania stwierdzając, iż w następstwie takiego rozstrzygnięcia straciły moc kary łącznej wymierzone tym oskarżonym;

IV. uchyła zaskarżony wyrok co do oskarżonego J. K. (1) w zakresie braku rozstrzygnięcia co do środka karnego opartego na przepisie art. 45 § 1 k.k. w postaci przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z ciągu przestępstw przypisanych w punkcie XXX;

V. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonej D. K. (1) w ten sposób, że:

- **ustala, iż przypisane w punkcie II części dyspozytywnej czerpanie korzyści majątkowej z prostytutki uprawianej przez M. J. (1) trwało od października 2007 roku do 25 grudnia 2007 roku;**
- **uzupełnia podstawę karną skazania i wymiaru kary za czyn przypisany w punkcie II części dyspozytywnej o art. 65 § 1 k.k.**

VI. zmienia zaskarżony wyrok co do oskarżonego H. B. (1) w ten sposób, że ustala, iż podstawę jego odpowiedzialności w warunkach z art. 64 § 1 k.k. za czyny przypisane w punktach XXI, XXII, XXIV i XXV stanowi skazanie w sprawie VI K 1440/03 Sądu Rejonowego w Kłodzku za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na rok pozbawienia wolności i fakt odbycia tej kary w ramach kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej w tej sprawie w okresie od 21 czerwca 2005 roku do 14 lutego 2006 roku;

VII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

VIII. na podstawie art. 85, 86 i 91 § 2 oraz art. 63 § 1 k.k. wymierza nowe kary łączne pozbawienia wolności:

- **D. K. (1) – 3 (trzech) lat z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 18 marca 2009 r. do 20 maja 2010 roku i od 17 maja 2011 roku do 7 lipca 2011 roku,**
- **H. B. (1) – 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 24 marca 2009 roku do 17 maja 2010 roku;**
- **J. K. (2) – roku i 7 (siedmiu) miesięcy, której wykonanie zawiesza warunkowo na 3 (trzy) lata próby (art. 69 i 70 § 1 k.k.);**

IX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. C. 600 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym i 138 złotych tytułem zwrotu VAT;

X. obciąża oskarżonych D. K. (1) i H. B. (1) obowiązkiem ponoszenia wydatków za postępowanie apelacyjne w kwotach po 2 złote i wymierza tytułem opłaty za obie instancje:

- **oskarżonej D. K. (1) – 8400 złotych**
- **oskarżonemu H. B. (1) – 400 złotych.**

UZASADNIENIE

W sprawie III K 201/09 Sądu Okręgowego w Świdnicy oskarżono łącznie 7 osób, przy czym postępowaniem apelacyjnym objęto 5 z nich, a mianowicie:

1. D. K. (1) oskarżoną o to, że:

I. w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...) założyła i kierowała zorganizowaną grupą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez inne osoby oraz doprowadzaniu innych osób do uprawiania prostytutki przemocą i groźbą bezprawną, przy czym w skład tej grupy, poza nią, w różnych okresach wchodziły następujące osoby: H. B. (1), I. G. (1), M. B. (1) i J. K. (1)

to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 3 kk

II. w okresie od stycznia 2005 roku do 18 marca 2009 roku, przy czym od marca 2006 roku działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierowała w S., woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, prowadząc agencję towarzyską (...), czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez

- J. J. (1) w nieustalonym czasie 2005 roku, przez okres 8 miesięcy
- A. B. (1) w okresie od 2006 roku do końca stycznia 2008 roku
- I. K. (1) ps. (...) w okresie od 28 stycznia 2006 roku do czerwca 2007 roku
- J. B. na przełomie lipca i sierpnia 2006 roku
- M. P. ps. (...)” w okresie od października 2006 roku do lipca 2007 roku
- M. J. (1) w okresie od października 2007 roku do 25 grudnia 2007 roku,
- A. G. (1) ps. (...) w okresie od listopada 2007 roku do 18 marca 2009 roku, z wyłączeniem okresu od października 2008 roku do lutego 2009 roku
- B. B. (1) w nieustalonym czasie pomiędzy 2007 a 2008 rokiem, do listopada 2008 roku
- M. Z. w okresie od stycznia 2008 roku do 18 marca 2009 roku
- J. S. (1) w okresie od marca 2008 roku do 9 stycznia 2009 roku
- A. D. w okresie od maja do lipca 2008 roku
- I. O. (1) ps. (...) w okresie od połowy sierpnia 2008 do 18 marca 2009 roku
- A. K. (1) ps. (...) w okresie od sierpnia 2008 roku do 18 marca 2009 roku
- K. N. w okresie od końca września do początku listopada 2008 roku

czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu

to jest o przestępstwo określone w art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

III. w okresie od 26 grudnia 2007 roku do marca 2008 roku w tym samym miejscu jak w pkt I, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim pozbawieniu M. J. (1) wolności, przemocą polegającą na biciu po całym ciele, groźbą zgwałcenia i pozbawienia życia, doprowadziła ją do uprawiania prostytucji,

to jest o przestępstwo określone w art. 203 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

IV. w okresie od listopada 2008 roku do 15 grudnia 2008 roku w S. i K. woj. (...) oraz K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groziła M. J. (1) pozbawieniem jej życia w celu zmuszenia jej do zaniechania telefonicznych kontaktów z A. G. (1), przy czym groźby te wzbudziły w niej uzasadnioną obawę ich spełnienia

to jest o przestępstwo określone w art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

V. w okresie pomiędzy 25 grudnia 2007 roku a 31 grudnia 2007 roku w S., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą założyła i kierowała, kierowała wykonaniem czynu zabronionego – przestępstwa zgwałcenia M. J. (1) w ten sposób, że zleciła innej, nieustalonej osobie doprowadzenie jej przemocą do obcowania płciowego

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

VI. w okresie od 30 listopada 2008 roku do 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą założyła i kierowała, po uprzednim podstępym zwabieniu K. K. (1) przez J. K. (1) do prowadzonej przez nią agencji towarzyskiej (...) polegającym na zabraniu jej torby podróżnej z odzieżą i dokumentami do pomieszczeń agencji a następnie pozbawieniu jej wolności, grożąc jej uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia jej rodziny, usiłowała doprowadzić wymienioną pokrzywdzoną do uprawiania prostytucji, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na brak klientów korzystających z usług agencji oraz ucieczkę pokrzywdzonej

to jest o przestępstwo określone w art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

VII. w dniu 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z H. B. (1) oraz J. K. (2), przywłaszczyła torbę podróżną K. K. (1) z zawartością jej odzieży oraz jej telefon komórkowy marki S. o łącznej wartości 2000 złotych a nadto dokumenty stwierdzające jej tożsamość w postaci dowodu osobistego oraz paszportu

to jest o przestępstwo określone w art. 284 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VIII. w okresie od 25 grudnia 2007 roku do 18 marca 2009 roku, z wyłączeniem okresu od października 2008 roku do lutego 2009 roku, w S. i K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na biciu pięściami i kopaniu po całym ciele, groźbą pozbawienia życia, uszkodzenia ciała i spowodowania postępowania sądowego w przedmiocie pozbawienia praw rodzicielskich nad małoletnim dzieckiem a nadto wykorzystując stosunek zależności wynikający z nałożenia wielokrotnych kar finansowych oraz przez bezprawne pozbawienie wolności doprowadziła A. G. (1) do uprawiania prostytucji

to jest o przestępstwo określone w art. 203 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

IX. w dniu 27 kwietnia 2008 roku w K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, wspólnie i w porozumieniu z H. B. (1) wzięła udział w pobiciu A. G. (1) ps. (...) narażając ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk lub w art. 156 § 1 kk w ten sposób, że zadawała jej uderzenia pięściami i kopała nogami po całym ciele podczas gdy H. B. (1) przytrzymywał ją za rękę

to jest o przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

X. w okresie od maja 2008 roku do dnia 19 grudnia 2008 roku w S. i K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nakłaniała A. G. (1) do przerwania ciąży z naruszeniem przepisów ustawy

to jest o przestępstwo określone w art. 152 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

XI. w okresie od połowy sierpnia 2008 roku do 18 marca 2009 roku, w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując stosunek zależności wynikający z nałożenia wielokrotnych kar finansowych na I. O. (1) ps. (...) doprowadziła ją do uprawiania prostytucji

to jest o przestępstwo określone w art. 203 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XII. w nieustalonym dniu, w okresie pomiędzy 10 a 18 marca 2009 roku w S., woj. (...), stosowała wobec A. G. (1) przemoc polegającą na zadawaniu jej uderzeń pięściami po całym ciele i głowie oraz porcelanową popielniczką po głowie w celu wymuszenia od niej zwrotu należności za wynajem mieszkania

to jest o przestępstwo określone w art. 191 § 2 kk

XIII. w okresie od 28 stycznia 2006 roku do czerwca 2007 roku, w S. woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy czym od marca 2006 roku działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, przemocą polegającą na biciu pięściami po całym ciele, groźbą uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, a nadto wykorzystując stosunek zależności wynikający z nałożenia wielokrotnych kar finansowych oraz przez bezprawne pozbawienie wolności doprowadziła I. K. (1) ps. (...) do uprawiania prostytucji

to jest o przestępstwo określone w art. 203 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XIV. w okresie od 2006 roku do końca stycznia 2008 roku, w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując stosunek zależności wynikający z nałożenia wielokrotnych kar finansowych, doprowadziła A. B. (1) do uprawiania prostytucji

to jest o przestępstwo określone w art. 203 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XV. w nieustalonym czasie pomiędzy 2007 a 2008 rokiem, do listopada 2008 roku, w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując stosunek zależności wynikający z nałożenia wielokrotnych kar finansowych, doprowadziła B. B. (1) ps. (...) do uprawiania prostytucji

to jest o przestępstwo określone w art. 203 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVI. w okresie od stycznia do maja 2007 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, uprawiała handel ludźmi w ten sposób, że zażądała od P. B. kwoty 5000 Euro w zamian za uzyskanie jej zgody na zaprzestanie uprawiania prostytucji przez I. K. (1) ps. (...) w prowadzonej przez nią agencji towarzyskiej (...)

to jest o przestępstwo określone w art. 253 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVII. w sierpniu 2006 roku w S., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą założyła i kierowała, uprawiała handel ludźmi w ten sposób, że zażądała od H. B. (1) równowartości kwoty 5000 Euro w zamian za uzyskanie jej zgody na zaprzestanie uprawiania prostytucji przez J. B. w prowadzonej przez nią agencji towarzyskiej (...), przy czym H. B. (1) podjął spłatę ratalną tej kwoty

to jest o przestępstwo określone w art. 253 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

2. H. B. (1) oskarżonego o to, że:

XVIII. w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby oraz doprowadzaniu innych osób do uprawiania prostytucji przemocą i groźbą bezprawną, przy czym w skład tej grupy w różnych okresach wchodziły ponadto następujące osoby: I. G. (1), M. B. (1) i J. K. (1)

to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 1 kk

XIX w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocnictwa D. K. (1) do czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby w ten sposób, że zajmował się dozowaniem obiektu agencji towarzyskiej (...), zaopatrzeniem części gastronomicznej lokalu, jego ochroną, obsługą klientów lokalu, naborem kobiet świadczących usługi seksualne, rozliczaniem czasu

pracy kobiet świadczących usługi seksualne, przyjmowaniem od klientów należności za świadczone w lokalu usługi seksualne, zawożeniem i przywożeniem kobiet do i od klientów

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XX. w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił pomocnictwa D. K. (1) do popełnienia przestępstwa doprowadzenia innych osób do uprawiania prostytucji przemocą, groźbą bezprawną oraz wykorzystując stosunek zależności w ten sposób, że

-po uprzednim bezprawnym pozbawieniu wolności M. J. (1) groził jej wielokrotnie pozbawieniem życia,

- nakładał kary finansowe na J. S. (1) oraz naruszył jej nietykalność cielesną bijąc ją po twarzy rękami,

- nakładał kary finansowe na B. B. (1) ps. (...),

przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 203 kk i art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXI. w okresie od 30 listopada 2008 roku do 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), po uprzednim podstępny zwabieniu K. K. (1) przez J. K. (1) do agencji towarzyskiej (...) polegającym na zabraniu jej torby podróżnej z odzieżą i dokumentami do pomieszczeń agencji a następnie pozbawieniu jej wolności, grożąc jej uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia jej rodziny, usiłował doprowadzić wymienioną pokrzywdzoną do uprawiania prostytucji, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak klientów korzystających z usług agencji oraz ucieczkę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXII. w dniu 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) oraz J. K. (2), przywłaszczył torbę podróżną K. K. (1) z zawartością jej odzieży oraz jej telefon komórkowy marki S. o łącznej wartości 2000 złotych a nadto dokumenty stwierdzające jej tożsamość w postaci dowodu osobistego oraz paszportu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 284 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXIII. w nieustalonym dniu, w okresie od stycznia do maja 2007 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), wspólnie i w porozumieniu z A. K. (2), wziął udział w pobiciu P. B., narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1

kk lub art. 156 § 1 kk w ten sposób, że zadawał mu wielokrotne uderzenia rękami i kopał nogami po całym ciele, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXIV. w dniu 27 kwietnia 2008 roku w K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1), wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) wziął udział w pobiciu A. G. (1) ps. (...) narażając ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk lub w art. 156 § 1 kk w ten sposób, że przytrzymał ją za ręce podczas gdy D. K. (1) zadawała jej uderzenia pięściami i kopała nogami po całym ciele, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXV. w dniu 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1), groził K. K. (1) pozbawieniem jej życia w wypadku powiadomienia przez nią organów ścigania o popełnionych na jej szkodę przestępstwach bezprawnego pozbawienia wolności i usiłowania doprowadzenia do uprawiania prostytucji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 245 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXVI. w dniu 9 stycznia 2009 roku w J., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc J. S. (1) za pośrednictwem matki U. S. pozbawieniem życia jej oraz członków jej rodziny usiłował doprowadzić ją do rozporządzenia mieniem w kwocie 4000 złotych, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym groźba ta wzbudziła w niej uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXVII. w nieustalonym czasie w okresie pomiędzy lipcem a sierpniem 2008 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1), wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując wobec M. M. (1) groźbę zamachu na jego mienie polegającego na zniszczeniu jego samochodu, doprowadził go do rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 500 złotych oraz przywłaszczył jego dowód osobisty, przy czym groźba ta wzbudziła w nim uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 282 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXVIII. w nieustalonym okresie pomiędzy lipcem a sierpniem 2008 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując wobec M. M. (1) groźbę zamachu na zdrowie jego rodziców polegającego na połamaniu im rąk i nóg, doprowadził go do rozporządzenia mieniem w kwocie 2000 złotych, przy czym groźba ta wzbudziła w nim uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 1440/03 m.in. za czyny z art. 157 § 2 kk i art. 288 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, zarządzoną do wykonania postanowieniem z dnia 26.01.2005 roku, którą odbył w okresie od 21.06.2005 roku do 14.02.2006 roku

to jest o przestępstwo określone w art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3. J. K. (1) oskarżonego o to, że:

XXIX. w okresie od stycznia 2007 roku do dnia lutego 2009 roku w S., woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby oraz doprowadzaniu innych osób do uprawiania prostytucji przemocą i groźbą bezprawną, przy czym w skład tej grupy w różnych okresach wchodziły ponadto następujące osoby: I. G. (1), M. B. (1) i H. B. (1)

to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 1 kk

XXX. w okresie od stycznia 2007 roku do lutego 2009 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił pomocnictwa D. K. (1) do czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby w ten sposób, że zajmował się dozоровaniem obiektu agencji towarzyskiej (...), pracami związanymi z konserwacją obiektu, obsługą klientów lokalu, naborem kobiet świadczących usługi seksualne, rozliczaniem czasu pracy kobiet świadczących usługi seksualne, przyjmowaniem od klientów należności za świadczone w lokalu usługi seksualne, zawożeniem i przywożeniem kobiet do i od klientów

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXXI. w okresie od 30 listopada 2008 roku do 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), po uprzednim podstępny zwabieniu K. K. (1) do agencji towarzyskiej (...) polegającym na zabraniu jej torby podróżnej z odzieżą i dokumentami do pomieszczeń agencji a następnie pozbawieniu jej wolności, grożąc jej uszkodzeniem ciała oraz pozbawieniem życia jej rodziny, usiłował doprowadzić wymienioną pokrzywdzoną do uprawiania prostytucji, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak klientów korzystających z usług agencji oraz ucieczkę pokrzywdzonej

to jest o przestępstwo określone w art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXXII. w dniu 3 grudnia 2008 roku w S., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) oraz H. B. (1), przywłaszczył torbę podróżną K. K. (1) z zawartością jej odzieży oraz jej telefon komórkowy marki S. o łącznej wartości 2000 złotych a nadto dokumenty stwierdzające jej tożsamość w postaci dowodu osobistego oraz paszportu

to jest o przestępstwo określone w art. 284 § 1 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XXXIII. w okresie od końca miesiąca grudnia 2007 roku do marca 2008 roku w S., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie udzielił M. J. (1) środka odurzającego w postaci amfetaminy, każdorazowo po 5 gram

to jest o przestępstwo określone w art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

XXXIV. na przełomie czerwca i lipca 2008 roku w K., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił M. J. (1) środka odurzającego w postaci 5 gram amfetaminy

to jest o przestępstwo określone w art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

XXXV. w okresie od 3 grudnia 2008 roku do 16 lutego 2009 roku w P., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), groził K. K. (1) pozbawieniem życia jej i jej rodziny w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w prowadzonej sprawie z jej zawiadomienia o bezprawnym pozbawieniu jej wolności i usiłowaniu zmuszania do uprawiania prostytucji,

to jest o przestępstwo określone w art. 245 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XXXVI. w dniu 18 marca 2009 roku w P., woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał dwa rewolwerowe naboje (...) produkcji szwedzkiej

to jest o przestępstwo określone w art. 263 § 2 kk

4. I. G. (1) oskarżoną o to, że:

XXXVII. w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby oraz doprowadzaniu innych osób do uprawiania prostytucji przemocą i groźbą bezprawną, przy czym w skład tej grupy w różnych okresach wchodziły ponadto następujące osoby: M. B. (1), H. B. (1) i J. K. (1)

to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 1 kk

XXXVIII. w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła pomocnictwa D. K. (1) do czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby w ten sposób, że zajmowała się zaopatrzeniem części gastronomicznej agencji towarzyskiej (...), obsługą klientów lokalu, naborem kobiet świadczących usługi seksualne, rozliczaniem czasu pracy kobiet świadczących usługi seksualne, przyjmowaniem od klientów należności za świadczone w lokalu usługi seksualne, zawożeniem i przywożeniem kobiet do i od klientów

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

5. M. B. (1) oskarżoną o to, że:

XXXIX w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1) mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby oraz doprowadzaniu innych osób do uprawiania prostytucji przemocą i groźbą bezprawną, przy czym w skład tej grupy w różnych okresach wchodziły ponadto następujące osoby: I. G. (1), H. B. (1) i J. K. (1)

to jest o przestępstwo określone w art. 258 § 1 kk

XL. w okresie od marca 2006 roku do dnia 18 marca 2009 roku w S., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez D. K. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzieliła pomocnictwa D. K. (1) do czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby w ten sposób, że zajmowała się zaopatrzeniem części gastronomicznej agencji towarzyskiej (...), obsługą klientów lokalu, naborem kobiet świadczących usługi seksualne, rozliczaniem czasu pracy kobiet świadczących usługi seksualne, przyjmowaniem od klientów należności za świadczone w lokalu usługi seksualne, zawożeniem i przywożeniem kobiet do i od klientów

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Świdnicy, wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r. rozstrzygnął tę sprawę w sposób następujący:

Ad 1) co do D. K. (1) w ten sposób, że:

A. uznał tę oskarżoną za winną popełnienia 6 czynów, opisanych w p. II, IV, V, VII, IX i XII i za to skazał:

a) za czyn z p. II przy ustaleniu, że polegał na tym, iż w okresie od stycznia 2005 r. do 18 marca 2009 r. w S. w woj. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, prowadząc agencję towarzyską (...) czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez:

- J. J. (1) w nieustalonym czasie 2005 r. przez okres 8 miesięcy,
- A. B. (1) w okresie od 2006 r. do końca stycznia 2008 r.
- I. K. (1) ps. (...) w okresie od 28 stycznia 2006 r. do czerwca 2007 r.
- J. B. na przełomie lipca i sierpnia 2006 r.
- M. P. ps. (...) w okresie od października 2006 r. do lipca 2007 r.,
- M. J. (1) w okresie od października 2007 r. do marca 2008 r.
- A. G. (2) ps. "Ł." w okresie od listopada 2007 r. do 18 marca 2009 r. z wyłączeniem okresu od października 2008 r. do lutego 2009 r.
- B. B. (1) w nieustalonym czasie pomiędzy 2007 r. a listopadem 2008r.
- M. Z. w okresie od stycznia 2008 r. do 18 marca 2009 r.
- J. S. (1) w okresie od marca 2008 r. do 9 stycznia 2009 r.,
- A. D. w okresie od maja do lipca 2008 r.
- I. O. (1) ps. (...) w okresie od połowy sierpnia 2008 r. do 18 marca 2009r.
- A. K. (1) ps. (...) w okresie od sierpnia 2008 r. do 18 marca 2009 r.
- K. N. w okresie od końca września do początku listopada 2008r.

czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu to jest czynu z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk oraz art. 33 § 2 kk na kary:

- 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- 200 stawek dziennych grzywny po 200 zł. każda,

b) za czyn z p. IV, na podstawie art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c) za czyn z p. V, przy wyeliminowaniu z jego opisu słów: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej, którą założyła i kierowała” i wyeliminowaniu z podstawy skazania art. 65 kk, na podstawie art. 18 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk na 2 lata pozbawienia wolności;

d) za czyn z p. VII na podstawie art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

e) za czyn z p. IX przy wyeliminowaniu z jego opisu słów: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej którą założyła i kierowała, oraz wyeliminowaniu z podstawy skazania art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 158 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

f) za czyn opisany w p. XII na podstawie art. 191 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

B. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 63 § 1 kk wymierzył jej karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 18.03.2009 r. do 17.05.2010 r. i od 20 maja 2011 r. do 7 lipca 2011 r.

C. uniewinnił tę oskarżoną od pozostałych 11 zarzucanych czynów opisanych w p. I, III, VI, VIII, X, XI, XIII, XIV, XV i XVI stwierdzając, że koszty procesu z tą częścią sprawy związane ponosi Skarb Państwa.

D. zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych.

Ad. 2) co do osk. H. B. (1) w ten sposób, że:

A. uznał go za winnego 7 zarzucanych czynów opisanych w p. XIX, XXII, XXIII, XXIV, XXVI, XXVII i XXVIII i za to skazał:

a) za czyn zarzucony w p. XIX przy wyeliminowaniu z jego opisu wyrazów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1)” oraz wyeliminowaniu z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

b) za czyn opisany w p. XXII na podstawie art. 284 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk – na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c) za czyny opisane w p. XXIII i XXIV przy wyeliminowaniu z ich opisu wyrazów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” założonej i kierowanej przez D. K. (1) oraz z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na kary po 1 roku pozbawienia wolności;

d) za czyny opisane w p. XXVI i XXVIII przy wyeliminowaniu z ich opisu wyrazów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1)” oraz wyeliminowaniu z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk, i przy ustaleniu, że stanowią ciąg przestępstw, na podstawie art. 282 kk w zw. art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

e) za czyn opisany w p. XXV przy wyeliminowaniu z jego opisu wyrazów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1)” i wyeliminowaniu z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

B. na podstawie art. 85 kk, art. 91 § 2 kk i art. 63 § 1 kk wymierzył mu jako karę łączną 5 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od 24 marca 2009 r. do 17 maja 2010 r.

C. uniewinnił go od 4 pozostałych zarzucanych czynów opisanych w p. XVIII, XX, XXI i XXIII,

D. zwolnił tego oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Ad. 3) co do osk. J. K. (1) w ten sposób, że:

A. uznał za winnego 6 zarzucanych czynów, opisanych w p. XXX, XXXII, XXXIII, XXXIV, XXXV i XXXVI i za to skazał:

a) za czyn zarzucany w p. XXX, przy wyeliminowaniu z jego opisu wyrazów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1) oraz wyeliminowaniu z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na 5 miesięcy pozbawienia wolności;

b) za czyn opisany w p. XXXII na podstawie art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na 4 miesiące pozbawienia wolności;

c) za czyny opisane w p. XXXIII i XXXIV, przy ustaleniu, że stanowią ciąg przestępstw, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy;

d) za czyn opisany w p. XXXV, przy wyeliminowaniu z jego opisu wyrazów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1)” oraz z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 245 kk na 4 miesiące pozbawienia wolności;

e) za czyn opisany w p. XXXVI, na podstawie art. 263 § 2 kk na 4 miesiące pozbawienia wolności;

B. na podstawie art. 85, 86 § 1 i 91 § 2 kk wymierzył mu jako karę łączną 2 lata pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na 3 lata (art. 69, 70 kk), zaliczając równocześnie za jej poczet okres tymczasowego aresztowania od 18.03.2009 r. do 19.05.2010 r.

C. uniewinnił go od czynów zarzucanych w p. XXIX i XXXI,

D. zwolnił tego oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Ad. 4) co do osk. I. G. (1) w ten sposób, że:

A. uznał ją za winną czynu zarzucanego w p. XXXVIII, eliminując z jego opisu wyrazy „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1)” a z podstawy prawnej skazania wyeliminował art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał ją na 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na 3 lata (art. 69 i 70 kk),

B. uniewinnił ją od czynu zarzucanego w p. XXXVII,

C. zwolnił tę oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych.

Ad. 5) co do osk. M. B. (2) w ten sposób, że:

A. uznał ją za winną czynu zarzucanego w p. XL, eliminując z jego opisu wyrazy „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej założonej i kierowanej przez D. K. (1)” a z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 69 oraz 70 kk skazał ją na 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na 3 lata.

B. uniewinnił ją od popełnienia czynu opisanego w p. XXXIX.

C. zwolnił tę oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych (sygn. akt III K 387/12).

Wyrok ten został zaskarżony przez prokuratora na niekorzyść w/w 5 oskarżonych oraz przez obrońców oskarżonych: D. K. (1) i H. B. (2).

Obrońca osk. D. K. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: (Tom XVI k. 3108 i n.):

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, iż D. K. (1) dopuściła się popełnienia czynów opisanych w punktach IV, V, VII, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie zezwalał na takie rozstrzygnięcie;

2) naruszenie prawa procesowego, a to art. 410 kpk i art. 170 § 1 kpk, art. 7 kpk oraz art. 424 kpk

polegające na:

1. nieuzasadnionym nieuwzględnieniu wniosków dowodowych obrońców oskarżonej o przesłuchanie (popatrz protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2011 r.) świadków podważających wiarygodność M. J. (1) oraz wniosku dowodowego z dnia 6 lutego 2012 r. w przedmiocie bilingów;

2. jednostronnej i nie uwzględniającej całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego ocenie jako wiarygodnej relacji M. J. (1);

3. pominięcie istotnych rozbieżności w zeznaniach M. J. (1) co do czasokresu pobytu w agencji towarzyskiej (...);

4. nieuwzględnienie przy ocenie wiarygodności zeznań M. J. (1) zeznań jej męża M. J. (2);

5. nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do całości zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części w której Sąd zdecydował o sprawstwie oskarżonej co do czynów opisanych w punktach IV i V;

3) naruszenie prawa materialnego, a to art. 284 § 1 i art. 275 § 1 kk przez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonej polegające na nakazaniu wyrzucenia rzeczy stanowiących własność K. K. (1) wyczerpuje znamiona w/w przepisów;

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł apelujący obrońca o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie D. K. (1) od czynów opisanych w p. IV, V i VII i w konsekwencji dokonanie odpowiedniej modyfikacji p. XXXIX wyroku w zakresie kary łącznej.

Obrońca osk. H. B. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: (Tom XVII k. 3112 i n):

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 kpk poprzez jednostronną, wybiórczą oraz sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w:

- oparciu rozstrzygnięcia w zakresie rzekomego udziału oskarżonego w pobiciu P. B. i narażenia go na wystąpienie skutku z art. 157 § 1 kk lub 156 § 1 kk wyłącznie na zeznaniach tego świadka, mimo, iż są one wysoce nieprecyzyjnie i nie wynika z nich, jaki miał być sposób i siła rzekomo zadawanych mu ciosów, a także jakich doznał on obrażeń ciała, co nie pozwala na ustalenie, jakie mogłyby być tego potencjalne skutki, a nadto zeznania te nie znajdują potwierdzenia ani w obdukcji lekarskiej, ani w opinii biegłego sądowego z dziedziny medycyny, ani w zeznaniach innej osoby postronnej, obecnej przy zdarzeniu, co do której Sąd I instancji zaniechał ustalenia jej tożsamości, miejsca pobytu oraz wezwania jej na rozprawę celem odebrania zeznań w charakterze świadka;

- oparciu rozstrzygnięcia w zakresie rzekomego udziału oskarżonego w pobiciu A. G. (1) wyłącznie na zeznaniach tegoż świadka, mimo iż są one niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne, a nadto nie znajdują one potwierdzenia w zeznaniach świadka M. D., rzekomo obecnego przy zdarzeniu;

- oparciu rozstrzygnięcia w zakresie rzekomego usiłowania doprowadzenia J. S. (1) do rozporządzenia mieniem poprzez kierowanie do niej gróźb za pośrednictwem jej matki U. S. na zeznaniach świadków J. S. (1) oraz U. S., mimo iż pozostają one ze sobą w sprzeczności, a nadto nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach świadka W. S.;

- oparciu rozstrzygnięcia w zakresie czynów rzekomo popełnionych przez oskarżonego na szkodę M. M. (1) na zeznaniach tegoż świadka oraz świadka B. B. (1), mimo iż oboje oni mają podstawy by pomawiać oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu jego logicznych wyjaśnień;

- art. 4 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, a dotyczących:

- rzekomego narażenia P. B. na wystąpienie skutku z art. 157 § 1 k.k. lub 156 § 1 k.k. z uwagi na fakt, iż odebranie od tegoż świadka zeznań przed Sądem okazało się niemożliwe, a nadto świadek zaniechał przedstawienia obdukcji lekarskiej potwierdzającej rzekomo odniesione obrażenia i nie jest obecnie możliwe ustalenie, czy doznał on obrażenia ciała i ewentualnie jakiego rodzaju, a także czy był on realnie narażony na wystąpienie powyższego skutku;

- wartości torby oraz przedmiotów należących do K. K. (1), która to wartość została przyjęta przez Sąd I instancji wyłącznie na podstawie twierdzeń świadka, nie popartych opinią biegłego z zakresu szacowania wartości ruchomości, podczas gdy w świetle uznania przez Sąd I instancji braku wiarygodności w/w świadka prawdopodobnie jest, iż wartość należących do K. K. (1) przedmiotów nie przekroczyła kwoty 250 zł. co musiałoby wpłynąć na kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na:

- niesłusznym ustaleniu, iż oskarżony dopuścił się przywłaszczenia torby z zawartością należącej do K. K. (1), podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, jakoby przyświecał mu bezpośredni zamiar popełnienia czynu z art. 284 § 1 kk;

- niesłusznym ustaleniu, jakoby oskarżony dopuścił się udziału w pobiciu P. B., podczas gdy zebrany materiał dowodowy jest zdecydowanie niewystarczający do wyciągnięcia takiego wniosku;

- niesłusznym ustaleniu, jakoby oskarżony wziął udział w pobiciu A. G. (1), podczas gdy materiał dowodowy, w szczególności zeznania w/w świadka, nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu tego występkę;

- niesłusznym ustaleniu, jakoby oskarżony usiłował doprowadzić J. S. (1) do rozporządzenia mieniem poprzez kierowanie do niej gróźb za pośrednictwem jej matki U. S., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności sprzeczne ze sobą zeznania świadków J., U. i W. S., nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu tego czynu;

- niesłusznym ustaleniu, jakoby oskarżony dopuścił się przestępstw na szkodę M. M. (1), mimo tego, że materiał dowodowy jest niewystarczający dla przyjęcia takiej tezy, jak i kłóci się ona z zasadami logiki;

3. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej w sytuacji gdy postawa oskarżonego w toku niniejszego postępowania oraz jego obecny tryb życia przemawiają za orzeczeniem wobec niego kary łącznej w niższym wymiarze.

Wniósł on w konsekwencji:

1) o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

a) uniewinnienie oskarżonego H. B. od czynów opisanych w p. XXII, XXIII, XXIV, XXVI, XXXVII i XXVIII z ewentualnym rozważeniem umorzenia postępowania co do czynu z p. XXII;

b) ewentualnie – obniżenie wymiaru kary łącznej;

2) alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść 5 oskarżonych, wymienionych we wcześniejszych fragmentach niniejszego uzasadnienia, zarzucając: (T.XVII k. 3127 i n)

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że dowody przeprowadzone w toku nie mogą być podstawą przypisania oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a D. K. (1) dodatkowo w zakresie założenia i kierowania tą grupą a także bezpodstawnym odmówieniu przyznania waloru wiarygodności zeznaniom części świadków – kobiet pokrzywdzonych, tych obciążających oskarżonych w zakresie przestępstwa zmuszania ich do uprawiania prostytucji, przy jednoczesnym daniu wiary zeznaniom części tych świadków w zakresie innych czynów, skutkiem czego doszło do uniewinnienia D. K. (1) od popełnienia czynów wskazanych w punkcie I, III, VI, VIII, XI, XIII, XIV, XV, H. B. (1) od popełnienia czynów wskazanych w punkcie XVIII, XX, XXI i XXV, J. K. (1) od popełnienia czynów wskazanych w punkcie XXIX i XXXI, I. G. (1) od popełnienia czynu wskazanego w punkcie XXXVII a M. B. (1) od popełnienia czynu wskazanego w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku oraz wyeliminowania z opisu oraz kwalifikacji prawnej czynów przypisanych tym oskarżonym w wyroku w punkcie II, V, IX, XVII, XXI, XXII, XXIV, XXV, XXVII, XXXI, XXXIV oraz XXXVI części dyspozytywnej, działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym w szczególności obszernie zeznania kobiet pracujących w różnym okresie w agencji towarzyskiej (...) oraz wyjaśnienia niemal wszystkich oskarżonych, poza D. K. (1), w pełni wskazują, że oskarżeni ci tworzyli swoistą zorganizowaną grupę, w której każdy z uczestników wykonywał ściśle określone, ustalone przez D. K. zadania w celu popełnienia przestępstw polegających m.in. na czerpaniu korzyści z uprawiania prostytucji przez inne osoby, a ponadto w ramach tej grupy dochodziło do aktów przemocy oraz gróźb względem kobiet świadczących usługi seksualne w celu zmuszenia ich do uprawiania prostytucji,

2. obrazę przepisu prawa karnego materialnego a mianowicie art. 65 § 1 kk poprzez jego pominięcie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej D. K. w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, mimo wskazania w jego opisie, a także w ustaleniach faktycznych odnoszących się do tego czynu, a poczynionych w uzasadnieniu wyroku, iż oskarżona uczyniła sobie z procederu czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji stałe źródło dochodu,

3. obrazę przepisu prawa karnego materialnego a mianowicie art. 45 § 1 kk poprzez jego zaniechanie orzeczenia względem D. K., pomimo skazania jej za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, a także względem H. B., J. K., I. G. i M. B., pomimo skazania ich za czyny z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, a dodatkowo względem J. K., pomimo skazania go za czyny z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa albo jej równowartości, podczas gdy treść powołanego przepisu obliguje Sąd, w wypadku skazania sprawcy, który korzyść osiągnął, do orzeczenia takiego przepadku,

4. obrazę przepisu postępowania karnego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 413 § 2 pkt. 1 kpk polegającą na odwołaniu się przez Sąd do kary łącznej orzeczonej wobec H. B. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 20.10.2003 roku, sygn. VI K 144/03, jako podstawy przyjęcia, iż tenże oskarżony, w zakresie przestępstw przypisanych mu w punktach XX, XXI, XXII, XXIV oraz XXV dyspozycji wyroku działał w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 kk podczas gdy prawidłowy opis działania w warunkach recydywy wymagał powołania właściwych skazań na kary pozbawienia wolności za jednostkowe, podobne przestępstwa umyślne, osądzone wyrokiem w sprawie VI K 1440/03,

5. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej orzeczonej względem oskarżonej D. K. (1) za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej wymierzonej za wszystkie przypisane jej przestępstwa w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, przy niedostatecznym uwzględnieniu znacznego stopnia społecznej szkodliwości wskazanego występku oraz pozostałych czynów przypisanych oskarżonej, a zwłaszcza długiego przedziału czasowego, w którym oskarżona czerpała korzyści z uprawiania prostytucji przez inne osoby, jej wiodącej roli w organizowaniu opisanego procederu oraz bezwzględnie, wysoce zdemoralizowanego jej zachowania względem osób niżej od niej sytuowanych, różnorodności przypisanych jej przestępstw, wielości

osób pokrzywdzonych, które to okoliczności nakazują przyjęcie, że zasługuje ona na wymierzenie jej surowszej kary jednostkowej za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk oraz w konsekwencji również kary łącznej,

6. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej orzeczonej względem oskarżonego H. B. (1) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej wymierzonej za wszystkie przypisane mu przestępstwa w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności, przy niedostatecznym uwzględnieniu znacznego stopnia społecznej szkodliwości wskazanego występku oraz pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu, a zwłaszcza długiego przedziału czasowego, w którym oskarżony popełniał przestępstwo pomocnictwa D. K. do czerpania przez nią korzyści z uprawiania prostytucji, istotnej roli jaką odegrał w tym procederze a także jego bezwzględne zachowania względem kobiet pokrzywdzonych pracujących w agencji towarzyskiej oraz osób z nimi związanych, różnorodności przypisanych mu przestępstw, wielości osób pokrzywdzonych, jak również jego dotychczasowej karalności, które to okoliczności nakazują przyjęcie, że zasługuje on na wymierzenie surowszej kary jednostkowej za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, a tym samym kary łącznej za wszystkie przypisane występki,

7. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej orzeczonej względem oskarżonego J. K. (1) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej wymierzonej za wszystkie przypisane jemu przestępstwa w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, przy niedostatecznym uwzględnieniu znacznego stopnia społecznej szkodliwości wskazanego występku oraz pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu, a zwłaszcza długiego przedziału czasowego, w którym oskarżony popełniał przestępstwo pomocnictwa D. K. do czerpania przez nią korzyści z uprawiania prostytucji, różnorodności przestępczych zachowań, wielości osób pokrzywdzonych, istotnej roli jaką odegrał w funkcjonowaniu tego procederu a także jego zdeterminowania w wykonaniu zadań zleconych przez oskarżoną D. K. a noszących znamiona przestępstw, nakazujących przyjęcie, że zasługuje on na wymierzenie surowszej kary jednostkowej za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk a tym samym kary łącznej za wszystkie przypisane występki,

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu, że oskarżony J. K. (1) ze względu na swoją dotychczasową niekaralność zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy wnikliwa analiza dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym zwłaszcza zeznań kobiet pokrzywdzonych oraz wyjaśnień pozostałych oskarżonych wskazujących na istotną rolę jaką odegrał ten oskarżony w prowadzeniu agencji towarzyskiej, jego wysokie zaangażowanie oraz podległość D. K., co świadczy o głębokiej demoralizacji oskarżonego, przemawiają za brakiem pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do niego oraz koniecznością orzeczenia względem niego kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

9. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonej I. G. (1) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności, przy niedostatecznym uwzględnieniu znacznego stopnia społecznej szkodliwości wskazanego czynu, a zwłaszcza długiego przedziału czasowego, w którym oskarżona popełniała przestępstwo pomocnictwa D. K. do czerpania przez nią korzyści z uprawiania prostytucji, istotnej roli jaką odegrała w funkcjonowaniu tego procederu a także jej zaangażowania i zdeterminowania w wykonywaniu zleconych przez oskarżoną D. K. a noszących znamiona przestępstw, które to okoliczności nakazują przyjęcie, że zasługuje on na wymierzenie surowszej kary za opisany czyn,

10. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem oskarżonej M. B. (1) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, w wymiarze 5 miesięcy pozbawienia wolności, przy niedostatecznym uwzględnieniu znacznego stopnia społecznej szkodliwości wskazanego czynu, a zwłaszcza długiego przedziału czasowego, w którym oskarżona popełniała przestępstwo pomocnictwa D. K. do czerpania przez nią korzyści z uprawiania prostytucji, istotnej roli jaką odegrała w funkcjonowaniu tego procederu a także jej zaangażowania i zdeterminowania w wykonywaniu zadań zleconych przez oskarżoną D. K. a noszących znamiona przestępstw, które to okoliczności nakazują przyjęcie, że zasługuje on na wymierzenie surowszej kary za opisany czyn.

W konsekwencji apelujący oskarżyciel wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że uwzględniono i to jedynie w części apelację prokuratora. Nie podzielono natomiast podstawowych zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych D. K. i H. B.. W następstwie jednak rozpoznania tych dwóch środków odwoławczych wyłoniła się potrzeba uchylenia zaskarżonego wyroku co do jednego z przestępstw przypisanych tym oskarżonym. Mianowicie dostrzeżono, że Sąd Okręgowy skazując wymienionych oskarżonych (a także J. K.) za przestępstwo z art. 284 kk oparł swe ustalenia na dowodzie uzyskanym w sposób niezgodny z prawem. Stąd też rozstrzygnięcie to co do tych oskarżonych a na podstawie art. 440 kpk i co do osk. J. K. zostało uchylone z równoczesnym przekazaniem w tej części sprawy do ponownego rozpoznania. Niezależnie od tego zwrócić należy uwagę na fakt ujawnienia w sprawie pewnych kwestii procesowych, które wymagały bardziej szczegółowego omówienia. Stąd też zostały one przedstawione na wstępie niniejszego uzasadnienia.

Zwraca się również uwagę, że Sąd Apelacyjny dla uniknięcia zbędnego powtarzania tych samych argumentów, będzie w swym uzasadnieniu odwoływał się do wcześniejszych lub następnych jego fragmentów. Z tego powodu dla ułatwienia sposobu posługiwania się tym uzasadnieniem przedstawiona zostanie kolejność jego poszczególnych części. Oto one:

I. Rozważania nad kwestiami procesowymi występującymi w niniejszej sprawie.

II. Ocena apelacji wniesionej przez prokuratora:

1. Przedstawienie powodów uchylenia zaskarżonego wyroku co do 5 oskarżonych w zakresie odstąpienia do wymierzenia im środka karnego przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 204 § 2 kk oraz co do osk. J. K. (1) w zakresie odstąpienia od orzeczenia przepadku korzyści majątkowej z ciągu 2 przestępstw udzielenia środków odurzających M. J. (1).

2. Argumenty wspierające zasadność zarzutów prokuratora, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 65 § 1 kk, nie powołując tego przepisu w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary co do czynu przypisanego D. K. w p. II, a także obrazy art. 413 § 2 p. 1 kpk przez mało precyzyjne wskazanie podstawy odpowiedzialności H. B. w warunkach recydywy co do przestępstw przypisanych w p. XXI, XXII, XXIV i XXV.

3. Powody uwzględnienia apelacji prokuratora, skierowanej przeciwko uniewinnieniu osk. D. K. od czynu zarzuconego w p. III a H. B. od czynu zarzuconego w p. XX (stosowanie przemocy wobec M. J. (1) w celu zmuszenia jej do uprawiania prostytucji).

4. Przedstawienie argumentów, świadczących o niezasadności pozostałych zarzutów, podniesionych w apelacji prokuratora.

III. Rozważania dotyczące apelacji obrońcy osk. D. K. (1).

1. Ocena zarzutów, skierowanych przez obrońcę D. K. przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. V wyroku, dotyczącemu skazania tej oskarżonej za przestępstwo zlecenia zgwałcenia M. J. (1).

2. Ocena zasadności zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu D. K. za czyn przypisany jej w p. IV wyroku (groźby kierowane wobec M. J. (1)).

3. Ocena zasadności apelacji, skierowanej przeciwko skazaniu D. K. za czyn, zarzucony w p. VII i przypisany jej w p. VII zaskarżonego wyroku (przywłaszczenie rzeczy K. K.),

IV. Rozważania nad apelacją obrońcy osk. H. B. (2).

1. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko skazaniu H. B. za udział w pobiciu P. B. (czyn z p. XXI).
2. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko skazaniu H. B. (2) za udział w pobiciu A. G. (czyn z p. XXII wyroku).
3. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko skazaniu H. B. za 2 czyny przypisane w p. XXIV wyroku tj. za usiłowanie i dokonanie wymuszeń rozbójniczych na szkodę J. S. (1) i M. M. (1).
4. Argumenty świadczące o niezasadności zarzutów skierowanych przez obrońcę H. B. przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XXV wyroku (skazanie za wymuszenie rozbójnicze na szkodę M. M., wyczerpujące znamiona art. 282 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk).
5. Ocena zasadności zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XX zaskarżonego wyroku - dotyczy przywłaszczenia przez H. B. rzeczy i dokumentów K. K..
6. Rozważania nad zarzutem, że kara łączna, wymierzona H. B. razi surowością.

V. Argumenty Sądu Apelacyjnego na uzasadnienie wymiaru kar łącznych orzeczonych w instancji odwoławczej wobec D. K., H. B. i J. K. (p. VIII wyroku Sądu Apelacyjnego).

VI. Wskazania dla Sądu Okręgowego co do dalszego toku rozpoznania sprawy,

VII. Uzasadnienie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych za drugą instancję.

I. Rozważania nad kwestiami procesowymi występującymi w niniejszej sprawie.

A. W niniejszej sprawie wyłoniły się pewne problemy natury procesowej, które wprawdzie nie zostały podniesione w apelacjach, to jednak wymagają przedstawienia w niniejszym uzasadnieniu. Mianowicie dostrzeżono, że:

1) po pierwsze – uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało podpisane przez ławnika, biorącego udział w rozpoznaniu sprawy, nie zaś przez przewodniczącego składu orzekającego, jak tego wymaga art. 115 § 2 kpk, przy czym na uzasadnieniu nie uczyniono wzmianki, wyjaśniającej przyczynę takiej sytuacji (patrz: wymóg z art. 115 § 3 kpk),

2) po drugie – prokurator zawnioskował dowód z podsłuchów, prowadzonych w ramach kontroli operacyjnej zarządzanej w grudniu 2008 r. i marcu 2009 r. przez Komendanta Wojewódzkiego Policji we W., chociaż nie wyjednano w tym względzie tzw. zgody następczej właściwego sądu okręgowego (art. 19 ust. 3 ustawy o Policji) i dowód ten był przeprowadzony przez sąd oraz stanowił podstawę ustaleń.

W kwestiach powyższych stanowisko Sądu Apelacyjnego przedstawia się następująco:

Ad 1) Zarządzeniem z dnia 13.09.2012 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego w Ś. wyznaczył ławnika, jako jednego z członków składu, orzekającego w sprawie III K 201/09 do sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku wydanego w tej sprawie. W uzasadnieniu podano, że sędzia przewodniczący składu orzekającego w/w sprawie został zawieszony w czynnościach sędziowskich poczynając od 7.09. 2012 r. (k. 3052 Tom XVI akt).

a) Na tle zaistniałej sytuacji procesowej, zauważyć w pierwszej kolejności należy, iż nie stanowi uchybienia fakt wyznaczenia ławnika, będącego członkiem składu rozpoznającego sprawę, do sporządzenia pisemnego uzasadnienia wydanego wyroku. Żaden z przepisów kpk nie określa bowiem, który z członków składu orzekającego sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia. Jedynie w Regulaminie wewnętrznego urzędowania sądów stwierdza się, że uzasadnienie takie sporządza przewodniczący posiedzenia lub sędzia sprawozdawca (§ 88 p. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23.02.2007 r. Regulaminu). Nie byłoby więc uchybieniem procesowym, gdyby uzasadnienie wyroku wydanego w niniejszej sprawie sporządził ławnik i to przy braku zarządzenia, o którym wcześniej sygnalizowano.

b) Inną natomiast kwestią jest to, kto winien podpisać takie uzasadnienie. Przepis art. 115 § 2 kpk stanowi, że w sprawach rozpoznawanych w składzie sędziego i dwóch ławników (a z taką sprawą mamy do czynienia) uzasadnienie podpisuje tylko przewodniczący. W niniejszej sprawie uzasadnienie wyroku podpisał natomiast ten ławnik, który został wyznaczony do sporządzenia tej czynności tj. ławnik T. S. (Tom XVI k. 3099 odwrót). W przekonaniu Sądu Apelacyjnego taka sytuacja procesowa zgodna jest z treścią art. 115 § 3 kpk. Zważyć należy, że sędzia przewodniczący składu orzekającego w dalszym ciągu jest zawieszony w czynnościach sędziowskich (fakt znany z urzędu), stąd też uzasadnienie wyroku mógł podpisać ławnik, będący członkiem składu orzekającego i autorem tego uzasadnienia. Uchybieniem procesowym było jedynie to, że na uzasadnieniu nie uczyniono wzmianki wyjaśniającej przyczyny braku podpisu sędziego przewodniczącego. Uchybienie to nie ma jednak procesowego znaczenia albowiem dla stron jak i Sądu Apelacyjnego znany był fakt zawieszenia sędziego przewodniczącego składu orzekającego w czynnościach sędziowskich.

W konsekwencji uznano, że sposób procedowania Sądu Okręgowego w zakresie sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku wydanego w niniejszej sprawie, nie narusza przepisów kpk, zaś uchybienie w zakresie braku wzmianki, wyjaśniającej przyczyny złożenia podpisu przez innego sędziego a nie przewodniczącego składu orzekającego, nie ma wpływu na skuteczność tej czynności procesowej.

Ad. 2) Inaczej natomiast przedstawia się kwestia procesowego wykorzystania przez Sąd Okręgowy dowodu w postaci zawnioskowanych w akcie oskarżenia tzw. „materiałów niejawnych”, zarejestrowanych w Kancelarii (...) Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu za nr (...) (...) – (patrz: akt oskarżenia strona 28 i 29, Tom IX k. 1536 i 1537 akt). Materiały te były przedmiotem postępowania dowodowego Sądu Okręgowego (k. 3013v) oraz podstawą części rozstrzygnięć (patrz: uzasadnienie zaskarżonego wyroku: strony 35, 56 i 64). Stanowiły je zarejestrowane podsłuchy z rozmów telefonicznych, prowadzonych od grudnia 2008 r. do czerwca 2009 r. przez osoby oskarżone w niniejszej sprawie. Podsłuchy te prowadzono na podstawie zarządzeń Komendanta Wojewódzkiego Policji we W., wydanych w oparciu o art. 19 ust. 3 ustawy z 6.04.1990 r. o Policji. Zauważono jednak, że zarządzając powyższą kontrolę operacyjną nie dopełniono wymogu określonego w/w przepisie w postaci równoczesnego zwrócenia się do właściwego sądu okręgowego o uzyskanie tzw. zgody następczej na tę czynność (patrz: ustalenia dokonane w trakcie rozprawy apelacyjnej na podstawie rozmów przeprowadzonych z Przewodniczącym Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Ś. oraz prokurator D. S. – autorką aktu oskarżenia Tom VII k. 3202 i 3204 – 3205).

W takiej sytuacji materiały te nie mogły być przedmiotem postępowania dowodowego (patrz: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 23.03.2011 r. I KZP 32/10 – OSNKW 2011/3/22). Co więcej – zgodnie z przepisem art. 19 p. 3 zdanie 2 materiały te winny być komisyjnie zniszczone.

Nie zmienia to jednak faktu, że in concreto Sąd Okręgowy dowód z tych materiałów przeprowadził i były one podstawą niektórych rozstrzygnięć (patrz: strony: 35, 56 i 64 uzasadnienie zaskarżonego wyroku). Na tle przedstawionej sytuacji stwierdzić należy, że:

a) po pierwsze – dowód dotknięty powyższym uchybieniem nie mógł być wykorzystany do dokonywania ustaleń o winie oskarżonego (por: treść w/w uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego),

b) po drugie – inaczej przedstawia się kwestia wykorzystania przez sąd tych materiałów, gdy stanowiły one podstawę do dokonania ustaleń o niewinności oskarżonych. Odwołuje się Sąd Apelacyjny do poglądu wyrażonego w tym względzie przez Sąd Najwyższy w niepublikowanym wyroku z dnia 16.10.2012 r. w sprawie V KK 414/11 wydanym na tle sprawy III K 83/09 Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze i II A Ka 119/11 Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. W uzasadnieniu tego wyroku stwierdził mianowicie Sąd Najwyższy, że cyt. „dla dopuszczalności dowodu z materiałów kontroli operacyjnej o której mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6.04.1990 r. istotny jest kierunek tego dowodu. Jeżeli jego celem jest wykazanie niewinności oskarżonego lub uzyskanie dowodów świadczących na jego korzyść, to może być on przeprowadzony niezależnie od faktu, że wobec tego oskarżonego nie wydano postanowienia w trybie art. 19 ust.3 tej ustawy, ani też określonego w art. 19 ust. 15 lit. c. postanowienia o zgodzie następczej.” W konsekwencji, Sąd Apelacyjny, kierując się w/w poglądem:

- zakwestionował to niekorzystne rozstrzygnięcie o winie oskarżonych D. K., H. B. i J. K., związane z przywłaszczeniem rzeczy K. K., które oparto m.in. na tych materiałach niejawnych (strona 35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

- uznał, że nie ma przeszkód procesowych do zakwestionowania rozstrzygnięć, korzystnych dla oskarżonych, które oparto m.in. na tych materiałach z podsłuchów (patrz: strony 56 i 64 pisemnego uzasadnienia).

Kwestie powyższe będą ponadto przedmiotem rozważań, gdy oceniane zostaną apelacje obrońców oskarżonych oraz prokuratora.

B. W tym fragmencie uzasadnienia wyjaśnić należy także przyczynę, dla których zreagowano orzeczenie o przekazaniu części sprawy do ponownego rozpoznania w sposób przedstawiony w punktach I i IV niniejszego wyroku.

Orzeczenia te były konsekwencją uwzględnienia apelacji prokuratora, skierowanej przeciwko brakowi wymierzenia oskarżonym środków karnych, opartych na art. 45 § 1 kk. Trudności we właściwym zreagowaniu orzeczenia, uchylającego, zaskarżony wyrok i przekazującego sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania a są w takim wypadku konsekwencją braku rozstrzygnięcia, które może być uchylone. Sąd Apelacyjny jest świadom, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwałała się tendencja, aby w takiej sytuacji, z jaką mamy do czynienia w sprawie niniejszej, uchylać tę część zaskarżonego orzeczenia, która obarczona jest brakiem i to w zakresie umożliwiającym usunięcie tego uchybienia (por: wyrok S.N. z 19.01.2001 r. III KKN 168/01 – OSNKW 2001/11-12/97 i uchwała składu 7 sędziów S.N. z 25.03.2010 I KZP 36/09 OSNKW 2010/5/40). Uwzględnienie poglądu wyrażonego w tych orzeczeniach Sądu Najwyższego, wiązałoby się z koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku co do wszystkich 5 oskarżonych w części odnoszącej się do kar im wymierzonych w p. II, XVII, XXIV, XXVI, XXVIII i XXX. Sąd Apelacyjny jest świadom, że trudno w sposób logiczny uzasadnić stanowisko, że można uchylić rozstrzygnięcie, które wprost nie zostało wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu. Uznano jednak, że w takiej sytuacji jak niniejsza, gdy Sąd Okręgowy był zobligowany do wymierzenia środka karnego, przewidzianego w art. 45 § 1 kk, a tego nie uczynił, to de facto orzekł o odstąpieniu od wymierzenia tego środka. Takie rozstrzygnięcie, polegające konkludentnym odstąpieniu od wymierzenia czy to kary, czy też środka karnego może więc być uchylone w instancji odwoławczej z równoczesnym przekazaniem sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Wydaje się przy tym, że powyższe stanowisko zgodne jest z poglądem tego sędziego Sądu Najwyższego, który złożył zdanie odrębne od uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego wyżej powołanej (patrz: OSNKW 2010 Nr 5 poz. 40 strony 19-23). Pod powołanymi w tym zdaniu odrębnym argumentami o charakterze pragmatycznym podpisuje się niniejszy skład Sądu Apelacyjnego. W konsekwencji uchylono jedynie ten fragment zaskarżonych rozstrzygnięć Sądu Okręgowego, który odnosił się do konkludentnego odstąpienia od wymierzenia oskarżonym środków karnych przewidzianych w art. 45 § 1 kk. Szerzej na ten temat rozdziale poświęconym ocenie apelacji prokuratora.

II. Ocena apelacji wniesionej przez prokuratora T.XVII k. 3127.

Apelacja prokuratora okazała się częściowo uzasadniona. Mianowicie podzielono zarzuty podniesione przez tego skarżącego, że:

a) Sąd Okręgowy w Świdnicy dopuścił się obrazy art. 45 § 1 kk, nie orzekając przepadku korzyści majątkowej osiągniętej przez wszystkich 5 oskarżonych z przestępstwa czerpania korzyści majątkowej z prostytutki uprawianej przez osoby zatrudnione w agencji towarzyskiej (...),

b) wymieniony Sąd Okręgowy dokonał mało wnikliwej oceny materiału dowodowego, odnoszącego się do zachowań H. B. (1) i D. K. (1) podjętych w grudniu 2007 r. w okresie Świąt (...) wobec M. J. (1) (zarzuty z p. III i XX aktu oskarżenia),

c) Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 413 § 2 p. 1 kpk, nie określając dokładnie jakie skazanie uzasadnia odpowiedzialność H. B. (1) w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk za czyny przypisane w p. XXI, XII, XIV i XXV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

d) a także, że Sąd ten dopuścił się obrazy art. 65 § 1 kk nie powołując tego przepisu w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary za przestępstwo przypisane D. K. (1) w p. II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Pozostałe zarzuty prokuratora uznano natomiast za chybione.

Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty, sygnalizując, iż w pierwszej kolejności ocenione zostaną te zarzuty prokuratora, które uznano za zasadne.

1. Przedstawienie powodów uchylenia zaskarżonego wyroku co do pięciu oskarżonych w zakresie odstąpienia od wymierzenia im środka karnego przypadku korzyści majątkowej, osiągniętej z przestępstwa, wyczerpującego znamiona art. 204 § 2 kk oraz co do osk. J. K. (1) w zakresie odstąpienia od orzeczenia przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z ciągu 2 przestępstw udzielenia środków odurzających M. J. (1).

1. Sąd Okręgowy skazał D. K. (1) za przestępstwo czerpania korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej w jej agencji towarzyskiej (...) przez 14 kobiet (p. II części dyspozytywnej). Ustalił przy tym, że za usługi seksualne kobiety te otrzymywały od klientów kwoty rzędu 150-170 zł. za 1 godzinę lub 120 – 150 zł. za pół godziny tych usług. Przeciętnie połowę tej kwoty zatrzymywała prostytutująca się kobieta a drugą połowę otrzymywała oskarżona D. K.. Jest więc oczywiste, że zgodnie z treścią art. 45 § 1 kk winien Sąd Okręgowy, skazując wymienioną oskarżoną za przestępstwo z art. 204 § 2 kk wymierzyć jej, oprócz kary pozbawienia wolności i grzywny, nadto środek karny przypadku równowartości korzyści osiągniętej z tego przestępstwa. Orzeczenie takie nie miało uznaniowego charakteru. Stwierdzić równocześnie należy, iż Sąd Apelacyjny nie był w stanie wyroku tego skorygować, albowiem kwestia wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez osk. D. K. z przestępstwa przypisanego jej w p. II nie była przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego. W tej sytuacji zaskarżony wyrok w części dotyczącej odstąpienia od wymierzenia środka karnego opartego na art. 45 § 1 kk za czyn przypisany wymienionej oskarżonej w p. II został uchylony z równoczesnym przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W tym miejscu zwrócić jednocześnie należy uwagę na wcześniejsze fragmenty niniejszego uzasadnienia, w których wyjaśniono powody takiej redakcji wyroku Sądu Apelacyjnego, jaką podano w p. I. Zalecenia dla Sądu Okręgowego, co do sposobu ponownego rozpoznania sprawy, przedstawione natomiast zostaną w końcowych fragmentach niniejszego uzasadnienia.

2. Sąd Okręgowy ustalił, że w sposób pośredni korzyści majątkowe z prostytucji uprawianej przez kobiety zatrudnione w agencji (...), osiągały także inne osoby a konkretnie oskarżeni: H. B. (1), I. G. (1), M. B. (1) i J. K. (1). Wprawdzie w zaskarżonym wyroku uznano tych oskarżonych za osoby udzielające pomocy D. K. (1) w popełnieniu przestępstwa z art. 204 § 2 kk, ale równocześnie z uzasadnienia tego wyroku niedwuznacznie wynika, iż pewna część zarobionych pieniędzy stanowiło wynagrodzenie za pomoc do przestępstwa z art. 204 § 2 kk. Sąd ten bowiem ustala między innymi, że:

a) I. G. (1) zajmowała się początkowo sprzątaniami części gastronomicznej. Z czasem jednak na prośbę osk. D. K. objęła funkcję prowadzenia baru, w tym jego zaopatrzeniem. Do jej zadań należało również rozliczanie czasu pracy prostytutek, przyjmowanie należności od klientów za świadczone usługi od klientów i przywożenie ich z powrotem do agencji. Zdarzało się, iż pod nieobecność D. K. (1) zajmowała się ona naborem kobiet świadczących w agencji usługi seksualne. Z tytułu świadczonej pracy otrzymywała od D. K. stałą kwotę 50 zł. za noc.

b) H. B. (1) był przez pewien czas konkubentem w/w I. G. (1), stąd też niejednokrotnie przyjeżdżał z nią do agencji (...). W marcu 2006 r. został on zatrudniony nieformalnie w tej agencji w charakterze tzw. ochroniarza. Do zadań jego należała także pomoc konkubinie w prowadzeniu baru, zawożenie i przywożenie kobiet świadczących usługi seksualne poza agencją, sporadyczny nabór kobiet do agencji, przyjmowanie należności za usługi świadczone przez prostytutki oraz rozliczanie czasu ich pracy. Z tego tytułu otrzymywał on od D. K. (1) stałą kwotę 50 zł. za noc.

c) W marcu 2006 r. w agencji (...) zatrudniona została w sposób nieformalny także M. B. (1). Początkowo zajmowała się ona jedynie sprzątaniami lokalu, a z czasem powierzono jej te same zadania i na tych samych zasadach wynagrodzenia co i osk. I. G. (1).

d) Począwszy od stycznia 2007 r. w agencji (...) został zatrudniony również w sposób nieformalny osk. J. K. (1). Początkowo zajmował się on drobnymi naprawami i pracami remontowymi. Z czasem jednak osk. D. K. powierzyła mu, poza dotychczasowymi zajęciami, nadto pracę o podobnym charakterze i na takich samych warunkach wynagrodzenia, co i osk. H. B..

3. Z ustaleń tych wynika więc, że w otrzymywanym stałym wynagrodzeniu, wynoszącym co do każdego z tych 4 oskarżonych po 50 zł. za noc świadczonej pracy, mieściło się również „wynagrodzenie” za obsługę kobiet, zajmujących się prostytutką. Tego rodzaju, „wynagrodzenie” jest bez wątpienia korzyścią majątkową, osiągniętą z przestępstwa, podlegającą przypadkowi na podstawie wspomnianego wcześniej art. 45 § 1 kk. Sąd Apelacyjny nie był jednak w stanie ustalić jaka to była kwota, gdyż kwestia ta nie była przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego. Z tego też powodu zaskarżony wyrok co do oskarżonych: H. B., J. K., I.G. i M. B. w zakresie odstąpienia od orzeczenia przypadku korzyści osiągniętej z przestępstw przypisanych tym oskarżonym w p. XVII, XXVIII, XXIV i XXVI został uchylony z równoczesnym przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Wskazówki co do dalszego rozpoznania sprawy w tym zakresie przedstawione zostaną w końcowych fragmentach uzasadnienia.

4. Podobnego jak wyżej rodzaju uchybieniem dotknięty został wyrok, wydany co do wspomnianego osk. J. K. (1), w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w p. XXX.

Mianowicie – Sąd Okręgowy przypisał temu sprawcy popełnienie w ciągu, określonym, w art. 91 § 1 kk, dwóch przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających na:

- udzieleniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od grudnia 2007 r. do marca 2008 r. M. J. (1) wielokrotnie amfetaminy, każdorazowo po 5 gram,
- udzielenie w zamian za korzyść majątkową na przełomie czerwca i lipca 2008 r. w/w M. J. (1) 5 g amfetaminy.

Sąd Okręgowy ustalił, iż każdorazowo płaciła M. J. (1) oskarżonemu J. K. po 100 zł. za 5 g amfetaminy. Nie ustalono jednak ile było tych dostaw, poprzestając na mało precyzyjnym określeniu, iż w okresie od grudnia 2007 r. do marca 2008 r. były to cyt. „kilkakrotne” udzielenie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie więc Sąd Okręgowy zobowiązany do dokonania bardziej precyzyjnego określenia. Zwrócić należy w tym miejscu uwagę, że pod pojęciem „kilkakrotny” rozumie się w języku polskim liczebnik nieokreślony, będący określeniem czegoś we sposób przybliżony cyfrą od trzech do dziewięć (patrz: Praktyczny słownik współczesny polszczyzny pod redakcją H.Ziółkowskiej Tom 16, Poznań 1998 strona 149). Z uwagi na dotychczasową postawę M. J. (1) jest mało prawdopodobne aby Sąd Okręgowy był w stanie precyzyjnie ustalić ile razy osk. J. K. dostarczył jej amfetaminy. W tej sytuacji ustaleń tych należy dokonać, kierując się wskazaniem zawartymi w art. 7 oraz 5 § 2 kpk. Przypomina równocześnie Sąd Apelacyjny, że pod pojęciem korzyści uzyskanej z przestępstwa rozumie się kwotę otrzymaną od osoby, której udzielono środka narkotycznego nie zaś ewentualny zysk osoby udzielającej tego środka. Nawiązuje Sąd Apelacyjny w tym względzie do wyjaśnień osk. J. K., który twierdził, że narkotyki przekazywał M. J. (1) za taką samą kwotę, którą on płacił dostawcy narkotyków.

2. Argumenty wspierające zasadność zarzutów prokuratora, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 65 § 1 kk nie powołując tego przepisu w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary co do czynu przypisanego D. K., w p. II, a także obrazy art. 413 § 2 p. 1 kpk przez mało precyzyjnie wskazanie podstawy odpowiedzialności H. B. w warunkach recydywy co do przestępstw przypisanych temu sprawcy w p. XXI, XXII, XXIV i XXV.

1. Sąd Okręgowy przypisał D. K. (1) w p. II zaskarżonego wyroku popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i przepisy te przyjął za podstawę wymiaru kary, chociaż ustalił, iż z działalności tej „uczyniła stałe źródło dochodu”. Trafnie w tej sytuacji zarzuca prokurator, iż zarówno w podstawie prawnej skazania jak i wymiaru kary winien być powołany oprócz przepisów w/w nadto art. 65 § 1 kk. Zwrócić bowiem należy uwagę,

że wobec sprawców, którzy z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu odnoszą się szczególne obostrzenia w zakresie wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem próbie, takie jak wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 kk. W tej sytuacji przepis art. 65 § 1 kk powinien być powołany w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary czynu przypisanego D. K. (1) w p. II zaskarżonego wyroku. W tym też zakresie zaskarżony wyrok zmieniono.

2. Zasadne okazały się także argumenty, skierowane przez prokuratora przeciwko sposobowi w jaki przedstawiono w p. XXI, XXII, XXIV i XXV fakt popełnienia przez H. B. przypisanych mu przestępstw w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. Sąd Apelacyjny pomija fakt, że zarzucone uchybienie zostało spowodowane przez tego oskarżyciela. On to bowiem w akcie oskarżenia nieprecyzyjnie ograniczył się do wskazania wymiaru kary łącznej, odbytej przez H. B. w sprawie VI K 1140/03 Sądu Rejonowego w Kłodzku. Tymczasem należało doprecyzować, że podstawą skazania tego oskarżonego w warunkach art. 64 § 1 kk za przestępstwa przypisane w/w punktach zaskarżonego wyroku jest fakt wymierzenia mu w sprawie VI K 1140/03 kary roku pozbawienia wolności za czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz jej odbycie w ramach kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 21.06.2005 r. do 14.02.2006 r. W tym też zakresie skorygowany został zaskarżony wyrok.

3. Powody uwzględnienia apelacji prokuratora, skierowanej przeciwko uniewinnieniu: osk. D. K. od czynu zarzucanego w p. III a H. B. od czynu zarzucanego w p. XX (stosowanie przemocy wobec M. J. (1) w celu zmuszenia jej do uprawiania prostytucji).

1. W apelacji zarzuca prokurator, iż Sąd Okręgowy dokonał mało wnikliwej oceny dowodów i okoliczności, związanych z czynami zarzucanymi D. K. w p. III aktu oskarżenia a osk. H. B. w p. XX i w konsekwencji wydał błędny wyrok uniewinniający oskarżonych od tych zarzutów. O tym, czy uniewinnienie było bezpodstawne, nie sposób w chwili obecnej przesądzać. Nie zmienia to jednak faktu, że ma rację oskarżyciel, gdy zarzuca, iż Sąd Okręgowy ocenił dowody dotyczące tych zarzutów w sposób powierzchowny. Ma także rację skarżący prokurator, gdy dostrzega wewnętrzną sprzeczność między ustaleniami, istniejącymi w wyroku i w uzasadnieniu, odnośnie czasu świadczenia usług seksualnych w agencji (...) przez M. J. (1) (kwestia ta będzie przedmiotem oceny przy rozważaniu apelacji obrońcy osk. D. K.).

2. Wracając do meritum sprawy, zauważyć na wstępie należy, że zdarzenie, będące przedmiotem zarzutów opisanych w p. III (co do D. K.) oraz w p. XX (co do H. B.) a odnoszące się do M. J. (1) ściśle wiążą się z czynem przypisanym D. K. w p. V wyroku (skazanie za zlecenie zgwałcenia tej pokrzywdzonej przez nieustaloną w sprawie osobę). Wszystkie te zdarzenia miały, wg. M. J. (1), odbyć się pod koniec grudnia 2007 r. „ w okresie Świąt (...)” i były wg. jej twierdzeń konsekwencją opuszczenia agencji (...) i zaprzestanie przez nią świadczenia usług seksualnych. Jeżeli wobec tego sugeruje Sąd Okręgowy, że nie było zachowań opisanych w p. III i XX na szkodę M. J. (1), to na jakiej podstawie Sąd ten ustalił, że:

a) gdy okazało się, że M. J. (1) pod koniec grudnia 2007 r. nie wróciła do agencji to cyt. „po kilku dniach, do miejscowości, w której M. J. (1) zamieszkiwała, przyjechał H. B. (1) wraz z mężczyzną o ps. (...). Było to w okresie między 25 a 31 grudnia 2007 r. Mężczyźni ci zawieźli kobietę z powrotem do agencji (...) – cytata z uzasadnienia zaskarżonego wyroku s. 6.

b) „ Po ich przyjeździe, przebywająca w tym czasie w barze (...) urządziła M. J. (1) awanturę i zaczęła ją bić po twarzy. Następnie poleciła zamknąć M. J. (1) w jednym pokoju na górze i stwierdziła, że nie ma już co jej bić i że przyjeździe (...) to może prędzej nabierze rozumu” (c.d. cytatu ze strony 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku),

c) „ Po chwili do pokoju faktycznie wszedł mężczyzna, który przedstawił się jako K.. Mężczyzna ten stwierdził, iż nie chce zrobić pokrzywdzonej krzywdy, ale D. K. (1) powiedziała, że była niegrzeczna i dlatego on przyjechał. Pomimo sprzeciwów M. J. (1), mężczyzna ten, przytrzymując jej ciało, doprowadził ją do odbycia stosunku płciowego. Następnie mężczyzna ten wyszedł z pokoju, przysła natomiast D. K. (1) i stwierdziła, iż to jest kara” (cytaty ze stron 6 i 7 uzasadnienia).

W świetle dokonania przez Sąd Okręgowy powyższych ustaleń, fakt uniewinnienia oskarżonej D. K. od zarzutu z p. III a osk. H. B. od zarzutu z p. XX jest zupełnie niezrozumiały. Przecież nawet cytowane fragmenty uzasadnienia ewidentnie wskazują, iż Sąd Okręgowy przyjmuje, że:

- 1) po pierwsze – przyjazd oskarżonego H. B. i (...) do N., gdzie zamieszkiwała M. J. (1) i „zawiezienia” jej z powrotem do agencji (...) był konsekwencją opuszczenia przez tę pokrzywdzoną agencji oraz zaprzestania świadczenia usług seksualnych,
- 2) po drugie – akty przemocy stosowane przez D. K. (1) wobec tejże M. J. po „przywiezieniu” jej do agencji (bicie po twarzy, polecenie zamknięcia w jednym z pokoi, zagrożenie gwałtem i późniejsze zgwałcenie przez (...)) także ściśle wiązały się zaniechaniem świadczenia usług seksualnych przez tę pokrzywdzoną.

W tym miejscu dodatkowo wytknąć należy Sądowi Okręgowemu, że opisując zachowanie H. B. (1) używa ogólnikowego stwierdzenia, że udał się on z (...) do N., gdzie zamieszkiwała M. J. (1), a następnie cyt. „mężczyźni ci zawieźli kobietę z powrotem do agencji (...) „ (cytat ze strony 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Tymczasem to co sąd określa mianem, „zawieźli kobietę z powrotem do agencji” wg twierdzeń tej pokrzywdzonej miało postać co najmniej przestępstwa z art. 191 § 1 kk. Zeznawała ona bowiem konsekwentnie, że w czasie gdy opuściła agencję i przebywała w N., to przyjechali po nią H. B. i (...). Mężczyźni ci siłą wciągnęli ją do samochodu i zawieźli do agencji (...) (patrz: zeznania z rozprawy Tom XV k. 2717 – 2722 i 2839 – 2841 a także zeznania ze śledztwa k. 41-44 i 166 Tom T). Zeznania te zostały całkowicie zignorowane przez Sąd Okręgowy. Sąd ten mógł nie dać im wiary, lecz stanowisko w tym względzie winien odpowiednio uzasadnić. Tego jednak nie uczynił, natomiast ograniczył się do stwierdzenia, że prostytuujące się kobiety, w tym: M. J. (1) zeznawały, iż procederem tym zajmowały się dobrowolnie. Tak istotnie było z tym, że przedmiotem zarzutów z p. III i XX aktu oskarżenia nie był cały okres świadczenia usług seksualnych przez M. J. (1), lecz podejmowane wobec niej przez H. B. i D. K. pod koniec grudnia 2007 „ w okresie Świąt (...)” przedsięwzięcia, będące konsekwencją opuszczenia agencji (...) i zaprzestania świadczenia tam usług seksualnych. Te fakty a także dokonane przez ten Sąd ustalenia, przedstawione na stronach 6 i 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku zostały przez ten Sąd całkowicie zignorowane. W konsekwencji nie sposób żadną miarą zaakceptować rozstrzygnięć wydanych w p. III i XVIII zaskarżonego wyroku. Orzeczenia te zostały wobec tego uchylone z równoczesnym przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W tym miejscu zauważyć równocześnie należy, że ewentualne ustalenie, iż D. K. (1) dopuściła się zachowań, opisanych w p. III aktu oskarżenia, nie musi oznaczać równoczesnego skazania jej za te zachowania. Już wcześniej bowiem zasygnalizowano, że z czynem opisanym w p. III aktu oskarżenia ściśle wiąże się zachowanie, będące przedmiotem zarzutu opisanego w p. V aktu oskarżenia, za które skazana została D. K. na 2 lata pozbawienia wolności. Rzeczą Sądu Okręgowego będzie więc ustalenie, czy zachowania podjęte przez tę oskarżoną w tym samym dniu a opisane w p. III i V aktu oskarżenia wobec M. J. (1), w celu zmuszenia jej do uprawiania prostytucji, polegające na:

- biciu jej,
- grożeniu pozbawieniem życia,
- pozbawieniem wolności,
- grożeniu zgwałceniem,
- zleceniu zgwałcenia przez (...),

nie stanowią jednego przestępstwa, wyczerpującego znamiona art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk, art. 189 kk i art. 18 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk. Zakwalifikowano to zachowanie jako usiłowanie doprowadzenia do prostytucji, albowiem ustalono, że mimo stosowanych aktów przemocy M. J. (1) nie kontynuowała w tej agencji działalności związanej ze świadczeniem usług seksualnych (o czym szerzej w rozdziale dotyczącym apelacji D. K. (1)). Gdyby Sąd Okręgowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy zaaprobował powyższą ocenę prawną zachowania osk. D. K. (1), wówczas fakt prawomocnego osądzenia fragmentu z tego przestępstwa, (chodzi tu o skazanie z p. V wyroku),

obligowałyby do umorzenia postępowania przeciwko niej co do zarzutu zawartego w p. III aktu oskarżenia (art. 17 § 1 p. 7 kpk). Sądowi Apelacyjnemu trudno bowiem zrozumieć powody, dla których część w/w aktów przemocy, stosowanych względem J.J. praktycznie w tym samym czasie, przez wymienioną oskarżoną potraktowano jako jedno przestępstwo (p. III aktu oskarżenia), zaś dalej trwającą przemoc, polegającą na zleceniu zgwałcenia potraktowano jako odrębne przestępstwo (p. V aktu oskarżenia). Przecież wszystkie te akty przemocy miały na celu skłonienie pokrzywdzonej, aby wróciła do agencji i nadal świadczyła tam usługi seksualne. W uzasadnieniu aktu oskarżenia wątpliwości tych nie wyjaśniono.

Kończąc ten fragment uzasadnienia, zwraca Sąd Apelacyjny uwagę, że wg. tezy aktu oskarżenia, pokrzywdzonymi zachowaniami H. B. były w p. XX, oprócz M. J. (1), nadto J. S. i B. B. (1). W związku z niepodzielnością zarzutu aktu oskarżenia, Sąd Okręgowy, będzie miał obowiązek rozważenia, zasadności zarzutu związanego z tymi dwoma kobietami. Wydaje się jednak, że sugestie oskarżyciela, jakoby H. B. zachowaniem swym względem J. S. i B.B.-B. wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 203 § 1 kk w zw. z art. 189 § 1 kk, nie mają należytego wsparcia w dowodach i okolicznościach sprawy. Przekonują bowiem w tym względzie argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (patrz strony: 54 oraz 58 i 59 -60).

4. Przedstawienie argumentów, świadczących o niezasadności pozostałych zarzutów, podniesionych w apelacji prokuratora.

Jak to już wcześniej zasygnalizowano, podzielono jedynie część zarzutów, zawartych w apelacji prokuratora. Argumenty świadczące o zasadności tych zarzutów zostały przedstawione w poprzednich 3 punktach niniejszego uzasadnienia.

Zdecydowana większość zarzutów oskarżyciela uznano jednak za niezasadną. Na poparcie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty:

1. Przede wszystkim nie przekonują argumenty, skierowane przeciwko uniewinnieniem oskarżonych D. K., H.B., J. K., I. G. oraz M. B. od popełnienia przestępstw zarzuconych wp. I, XVIII, XXIX, XXXVII i XXXIX aktu oskarżenia tj. dotyczących funkcjonowania w zorganizowanej grupie przestępczej, a D. K. – od założenia takiej grupy (art. 258 § 1 kk a co do D. K. – art. 258 § 3 kk). Zwrócić należy uwagę, że nie każde przejawy współdziałania kilku osób przy popełnieniu przestępstwa, świadczą o istnieniu między nimi takich więzów organizacyjnych, które uzasadniają potraktowanie tych osób za zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258 § 1 kk. Argumenty przedstawione w tym względzie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przekonują Sąd Apelacyjny i są one na tyle pełne, że nie wymagają uzupełnienia w niniejszym uzasadnieniu (strony 52-53). W konsekwencji utrzymano w mocy orzeczenie zawarte w p. I (co do D. K.), w p. XVI (co do H. B.), w p. XXVI (odnośnie J. K.), w p. XXXIII (co do I. G.) oraz w p. XXXV (co do M. B.).

2. W następstwie takiego stanowiska, brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów prokuratora, skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego, polegającym na wyeliminowaniu z opisu przestępstw, przypisanych oskarżonym, ustaleń o popełnieniu ich w związku z funkcjonowaniem w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 65 § 1 kk. Kwestia ta jest na tyle oczywista, w świetle stanowiska wyrażonego wyżej w p. 1, że nie wymaga dodatkowego uzasadnienia.

3. Sąd Apelacyjny nie podziela także zarzutów oskarżyciela publicznego, skierowanych przeciwko uniewinnieniu D. K. (1) od popełnienia przestępstw zakwalifikowanych w akcie oskarżenia z art. 203 § 1 kk i art. 189 § 1 kk, polegających rzekomo na zmuszaniu: K. K. (1) (p. VI a. osk.), A. G. (1) (p. VIII a. osk.), I. O. (1) (p. XI a. osk.), I. K. (1) (p. XIII a. osk.), A. B. (1) (p. XIX a. os.) i B.B.-B. (p.XV) do uprawiania prostytucji (p. VI, VIII, XI, XIII i XIV części dyspozytywnej wyroku). W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku trafnie zwrócono uwagę, że wszystkie kobiety, które zostały zatrudnione w agencji (...) zgodnie zeznały, iż dobrowolnie podjęły się świadczenia usług seksualnych (patrz: zeznania A. G., I. O., I. K., A. B., B. B.-B.). W przekonaniu Sądu Okręgowego brak było przy tym wiarygodnych dowodów, wspierających zarzuty aktu oskarżenia, jakoby w trakcie zatrudnienia w agencji (...), kobiety te były przemocą zmuszane do kontynuowania procedury świadczenia usług seksualnych. Odwołano się w tym zakresie m.in. do zeznań I. O. (1), która konsekwentnie, poczynając od przesłuchań w śledztwie a kończąc na rozprawie,

utrzymywała, że żaden z oskarżonych nie stosował jakichkolwiek form przemocy aby zmuszać kobiety do uprawiania prostytucji. W trakcie rozprawy podobnej treści zeznania złożyła J. S., odwołując przy tym wcześniejsze pomówienia kierowane przeciwko oskarżonym. W samej zaś rzeczy zauważono, że zeznania wszystkich kobiet, wskazanych w akcie oskarżenia jako pokrzywdzone o czyny z art. 203 § 1 kk poddane zostały odpowiedniej ocenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (patrz: strony 55 – 61 pisemnego uzasadnienia). Sąd ten nie stracił z pola widzenia także postawy, prezentowanej przez K. K. (1), która wg. tezy aktu oskarżenia miała być podobno podstępem „zwabiona” do agencji (...) i różnymi metodami miano ją zmuszać do tego, aby świadczyła usługi seksualne. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku trafnie jednak stwierdzono, iż są podstawy, aby zeznania tej pokrzywdzonej traktować z daleko idącą ostrożnością (strony 61-65 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Argumenty te podziela Sąd Apelacyjny. W tym miejscu nawiązać równocześnie należy do uwag, zawartych w początkowych fragmentach niniejszego uzasadnienia, odnoszących się do kwestii wykorzystania przez Sąd Okręgowy materiałów operacyjnych z podsłuchów telefonicznych. Zasygnalizowano wówczas, że takie materiały, mimo uzyskania ich w sposób niezgodny z Ustawą o Policji, mogą być wykorzystane w procesie, gdy stanowią podstawę do dokonania ustaleń korzystnych dla oskarżonego. Tak zaś rzecz przedstawia się ustaleniami związanymi z uniewinnieniem oskarżonych od czynów zakwalifikowanych jako występki z art. 203 § 1 kk. W podsumowaniu stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do uwzględnienia zarzutów prokuratora, skierowanych przeciwko rozstrzygnięciom podjętym co do D. K. w p. VI, VIII, XI, XIII i XIV zaskarżonego wyroku.

4. Z podobnych powodów, nie podzielono zarzutów, skierowanych przez prokuratora przeciwko uniewinnieniu H. B. od zarzutu stosowania przemocy wobec wspomnianej wcześniej K. K. (1) w celu zmuszenia jej do uprawiania prostytucji (zarzut z p. XXI, rozstrzygnięcie w p. XIX wyroku). Argumenty przedstawione w tym względzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku są na tyle pełne i przekonujące, że nie wymagają uzupełnienia przez Sąd Apelacyjny (patrz: strony 61-65 uzasadnienia Sądu Okręgowego).

5. Identycznie przedstawia się kwestia bezzasadności aktu oskarżenia postawionego w tym zakresie J. K. (2) a więc co do rzekomego stosowania przemocy wobec K. K., aby zmusić ją do uprawiania prostytucji w agencji (...) (zarzut z p. XXXI aktu oskarżenia, rozstrzygnięcia w p. XXVIII wyroku). Prokurator domaga się w apelacji, aby dać wiarę zeznaniom K. K. (1), nie dostrzegając argumentów przedstawionych przez Sąd Okręgowy, obligujących do wyjątkowo krytycznej oceny wersji podanej przez tę pokrzywdzoną (strony 61-65 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

7. Chybiony i to w stopniu niemalże oczywistym jest zarzut, skierowany przeciwko uniewinnieniu H. B. (1) od zarzutu, postawionego mu w p. XXV aktu oskarżenia tj. rzekomego grożenia K. K. pozbawieniem życia w wypadku powiadomienia przez nią organów ścigania o przestępstwach popełnionych na jej szkodę (rozstrzygnięcie z p. XXIII wyroku). W uzasadnieniu wywodzi oskarżyciel, że cyt. „zbyt powierzchownie ocenił Sąd wskazanego świadka, kierując się zapewne jego postawą na rozprawie, zmianą zeznań i unikaniem kontaktu z organami ścigania. Tymczasem – zdaniem prokuratora – trzeba mieć na uwadze, że K. K. od początku sygnalizowała, że w związku ze złożonymi przez nią zeznaniami, obciążającymi oskarżonych, wielokrotnie jej grożono i zapowiedziano zniszczenie jej reputacji i życia prywatnego” (cytat z uzasadnienia apelacji k. 3135 akt). Zważyć jednak należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił Sąd Okręgowy przekonujące argumenty, które obligowały do ostrożnej oceny wersji K. K. odnośnie rzekomego wpływania na nią przez H. B. by nie zgłaszała się do organów ścigania (patrz: strony 65 i 66 uzasadnienia).

8. Sąd Apelacyjny nie widzi także podstaw do podzielenia zarzutów prokuratora pod adresem kar wymierzonych: D. K., H. B., J. K., I. G. oraz M. B..

a) Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszym rzędzie do zarzutu, jakoby razila łagodnością kara wymierzona D. K. (1) za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Przypomnieć wobec tego należy, że za przestępstwo czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby wymierzono tej oskarżonej nie tylko karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, lecz nadto 200 stawek dziennych grzywny po 200 zł. każda, co oznacza obowiązek uiszczenia grzywny w kwocie 40 tys. złotych. Niezależnie od powyższego będzie ciążył na tej oskarżonej obowiązek zapłaty środka karnego, w postaci przepadku równowartości korzyści osiągniętej z tego przestępstwa (patrz: p. I wyroku Sądu

Apelacyjnego). W samej zaś rzeczy, oceniając wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie można tracić z pola widzenia ustawowych granic sankcji, określonych w art. 204 § 2 kk tj. od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności.

Nie ma także racji oskarżyciel publiczny, gdy zarzuca w apelacji, że kara łączna wymierzona tej oskarżonej razi łagodnością. Zważyć przecież należy, że zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 86 § 1 kk mogła być ona orzeczona w rozmiarze od 2 lat (najsurowsza z kar wymierzona w p. V za czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk) do 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Z powyższego wynika więc, że Sąd Okręgowy orzekając jako łączną karę 4 lat pozbawienia wolności zastosował zasadę asperacji, ale z przewagą zasady kumulacji zbiegających się kar. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że kara ta nie tylko nie razi łagodnością, lecz wręcz przeciwnie, że jest ona zbyt surowa. W konsekwencji, gdy orzeczono nową karę łączną, w związku z uchYLENIEM rozstrzygnięcia zawartego w p. VII, uwzględniono przy jej wymiarze w większym zakresie wskazanie wynikające z zasady absorpcji zbiegających się kar (patrz: rozważania zawarte w rozdziale poświęconym wymiarowi kar łącznych orzeczonych wobec D. K., H. B. i J. K.).

b) Nie podzielono także sugestii oskarżyciela, że razi łagodnością kary: 5 miesięcy pozbawienia wolności wymierzone H. B. za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 1 kk oraz kara łączna 5 lat pozbawienia wolności orzeczona względem tego skazanego. Zważyć należy, iż apelujący prokurator nie kwestionuje ustaleń o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa z art. 204 § 1 kk w postaci pomocnictwa. Zauważa wobec tego Sąd Apelacyjny, że zgodnie z treścią art. 19 § 2 kk względem takich osób może być wymierzona kara z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia. Przy ocenie tej kary, nie można pomijać i tej okoliczności, którą już wcześniej zasygnalizowano, oceniając zarzut skierowany co do kary wymierzonej D. K., że Sąd Okręgowy będzie zobligowany orzec za ten czyn w stosunku do H. B. środek karnym przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z tego przestępstwa (patrz: p. I wyroku Sądu Apelacyjnego).

Niezasadne są także argumenty sugerujące, że kara łączna pozbawienia wolności wymierzona temu sprawcy razi łagodnością. Zauważyć bowiem należy, że mogła być ona orzeczona w rozmiarze od roku i 8 miesięcy (kara orzeczona za ciąg 2 przestępstw, wymierzonych w p. XXIV) do 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Z powyższego wynika, że skazując H. B. na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zastosował Sąd Okręgowy, wprawdzie zasadę asperacji, ale przy przewadze wskazań wynikających z zasady kumulacji kar jednostkowych. Kara taka nie może więc choćby z tego powodu uchodzić za raziąco łagodną. Wręcz przeciwnie – bliskie związki podmiotowo – przedmiotowe między zbiegającymi się przestępstwami uzasadniały ukształtowanie tej kary z uwzględnieniem w znacznym zakresie wskazań wynikających z zasady absorpcji zbiegających się kar. Z tego też powodu, orzekając wobec H. B. nową karę łączną będącą konsekwencją uchYLENIA orzeczenia zawartego w p. XX części dyspozytywnej, uwzględnił Sąd Apelacyjny w znacznym zakresie wskazania wynikające z zastosowania zasady absorpcji, zbiegających się kar (patrz: rozważania zawarte w końcowych fragmentach niniejszego uzasadnienia, odnoszące się do wymiaru kar łącznych, orzeczonych w stosunku do D. K., H. B. i J. K.).

c) Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutów, skierowanych przeciwko karom wymierzonym J. K. (2). Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do sugestii oskarżyciela publicznego, że razi łagodnością kara 5 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona temu oskarżonemu za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk. Już w poprzednim fragmencie uzasadnienia zasygnalizowano, że czynu przedmiotowego dopuścił się J. K. w postaci pomocnictwa, a więc zgodnie z treścią art. 19 § 2 kk, miał Sąd Okręgowy podstawy, by wymierzyć temu oskarżonemu karę z zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia. Niezależnie od tego, oceniając tę karę, nie można pomijać faktu, że w znacznym stopniu przekracza ona minimum ustawowego zagrożenia (próg ten to 1 miesiąc pozbawienia wolności). Nie jest obojętna w tym względzie i okoliczność, że w stosunku do oskarżonego J. K. zostanie orzeczony za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 204 § 2 kk nadto środek karny przepadku równowartości korzyści uzyskanych z tego przestępstwa (patrz: p. I wyroku Sądu Apelacyjnego).

Nie ma także racji apelujący prokurator, gdy kwestionuje wysokość kary łącznej pozbawienia wolności, wymierzonej temu oskarżonemu oraz fakt warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zważyć należy, że Sąd Okręgowy mógł wymierzyć J. K. karę łączną w rozmiarze od roku i 3 miesięcy (najsurowsza z kar, orzeczona w p. XXX za ciąg 2

przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) do 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Fakt orzeczenia jako kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności dowodzi, że wskazania z art. 86 § 1 kk oraz art. 53 kk zostały uwzględnione przez Sąd Pierwszej Instancji w należywym zakresie. Taką też zasadę przyjął Sąd Apelacyjny wymierzając J. K. nową karę łączną, będącą konsekwencją uchylenia orzeczenia wydanego wobec J. K. w p. XXIX zaskarżonego wyroku (patrz: p. III wyroku Sądu Apelacyjnego). Stosowne argumenty na uzasadnienie wymiaru tej kary znajdują się w dalszych fragmentach niniejszego uzasadnienia dotyczących wymiaru nowych kar łącznych orzeczonych wobec D. K., H. B. i J. K.).

Sąd Apelacyjny nie podziela także poglądu, jakoby bezpodstawnie zastosowano wobec osk. J. K. dobrodziejstwo z art. 69 kk w postaci warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. W szczególności nie ma żadnego wsparcia w dowodach i okolicznościach sprawy twierdzenie oskarżyciela cyt. „o głębokiej demoralizacji” tego oskarżonego (cytat z zarzutu zawartego w p. 8 apelacji). Przecież zeznania kobiet, świadczących usługi seksualne w agencji (...) przeczą tym sugestiom w sposób oczywisty. Odwołuje się Sąd Apelacyjny w tym względzie do zeznań A. G. (1). Podała ona m.in. cyt. „W H. jak tam przyszedłem to był też K.. On robił tam remonty. Później może przez miesiąc stał na barze ale nie chciał takiej pracy bo był on za dobry dla dziewczyn. Nie krzyczał, nie wyzywał, nie traktował nas jak dziewczyn do prac. Pozwalał nam pracować tak jak chciałyśmy. Czasem nawet zamykał lokal i szłyśmy spać. Było to bez wiedzy D.. Potem zdarzało się, że zostawał na noc na barze, ale to były rzadkie przypadki. Generalnie zajmował się remontami” (cytat z k. 666-667 Tom IV akt). Równie pozytywnie o zachowaniu tego oskarżonego wypowiedziała się A. K. (1) zeznając m.in. że cyt. „O J. mogę powiedzieć, że był w porządku wobec dziewczyn – o nic się nie dop....ał. Szefowa w związku z tym wielokrotnie miała do niego pretensje za to, że daje nam tyle luzu. Nie ścigał nas za nieporządki w pokojach. Jeśli chodzi o pracę z klientami to nigdy nas do tego nie przymuszał” (cytaty z zeznań z k. 739 Tom IV). Także M. J. (1), która obciążała J. K. o dostarczanie jej narkotyków, równocześnie podaje o nim pozytywną okoliczność. Mianowicie – to właśnie ten oskarżony poinstruował ją w jaki sposób ma uspić czujność D. K. i opuścić agencję (...) (Tom XV k. 2720).

W konsekwencji zaakceptowano także stanowisko Sądu Okręgowego, że w sprawie nie ma żadnych przeciwwskazań do zastosowania względem J. K. dobrodziejstwa z art. 69 kk.

d) Za chybione uznano także zarzuty prokuratora skierowane pod adresem kar wymierzonych I. G. (1) i M. B. (1). Przypomnieć wobec tego należy, że zostały one skazane za czyn z art. 18 § 3 kk w zw.z art. 204 § 2 kk na kary po 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na 3 lata próby. Apelujący prokurator skarży jedynie wymiar orzeczonych kar, nie kwestionując decyzji o warunkowym zawieszeniu ich wykonania (p. 9 i 10 apelacji)

Oceniając te zarzuty dostrzega Sąd Apelacyjny fakt, że kary po 5 miesięcy pozbawienia wolności winny być uznane za krótkoterminowe. Zważyć jednak należy, iż przepis art. 204 § 2 kk ustala, iż minimum zagrożenia za tego rodzaju przestępstwo to miesiąc pozbawienia wolności. Przy ocenie tej kary nie można pomijać i faktu, że przypisanego przestępstwa dopuściły się obie oskarżone w formie pomocnictwa, a więc mogła być zastosowana wobec nich instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 19 § 2 kk). Nie jest obojętną w tym względzie i okoliczność, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie orzeczony wobec oskarżonych środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści, osiągniętej z przedmiotowego przestępstwa (patrz: p. I wyroku Sądu Apelacyjnego). W tym stanie rzeczy uznano, że brak jakichkolwiek podstaw do podzielenia argumentów zawartych w p. 9 i 10 apelacji prokuratora.

III. Rozważania dotyczące apelacji obrońcy osk. D. K. (1) – Tom XVI k. 3108 i n.

Uprzedzając dalsze argumenty, zasygnalizować należy, że apelacja obrońcy osk. D. K. okazała się skuteczna jedynie w części odnoszącej się do kwestionowania ustaleń o winie tej oskarżonej w zakresie czynu przypisanego w p. VII (dotyczy skazania za przywłaszczenie rzeczy i dokumentów należących do K. K. (1)). Równocześnie jednak, Sąd Apelacyjny uznał, niezależnie od podniesionych zarzutów, że kara łączna, wymierzona tej oskarżonej

raziła surowością. Stąd też, orzekając nową karę łączną, będącą konsekwencją uchylenia rozstrzygnięcia z p. VII, zastosowano wobec D. K. bardziej korzystną zasadę, niż przyjęto w zaskarżony wyrok.

Ponadto skorygowano tenże wyrok, oznaczając w sposób prawidłowy czas czerpania przez wymienioną oskarżoną korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez M. J. (1) (czyn przypisany w p. II).

Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. Ocena zarzutów, skierowanych przez obrońcę D. K. (1) przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. V wyroku, dotyczącemu skazania tej oskarżonej za przestępstwo zlecenia zgwałcenia M. J. (1).

Już wcześniej zasygnalizowano, że apelacja obrońcy osk. D. K. okazała się zasadna jedynie co do rozstrzygnięcia zawartego w p. VII. Niezasadne natomiast okazały się zarzuty, skierowane przeciwko sprawstwie tej oskarżonej w zakresie przypisanych jej przestępstw, popełnionych na szkodę M. J. (1), w tym i przestępstwa, będącego przedmiotem niniejszego fragmentu uzasadnienia tj. zlecenia przez nią zgwałcenia tej pokrzywdzonej (czyn z p. V wyroku).

1. Przed podaniem argumentów, uzasadniających powyższe stanowisko, zauważyć na wstępie należy, że M. J. (1) była jedną z kilkunastu kobiet zatrudnionych w agencji (...) do świadczenia usług seksualnych. Obrońca tej oskarżonej nie kwestionuje tej okoliczności, a także winy D. K. co do rozstrzygnięcia z p. II, chociaż w apelacji podnosi zarzut, że Sąd Okręgowy cyt. "pomiął istotne rozbieżności w zeznaniach M. J. (1) co do czasokresu pobytu w agencji towarzyskiej H." (cytat z zarzutu dot. naruszenia prawa procesowego p. 3).

Zarzut ten jest istotnie zasadny, albowiem Sąd Okręgowy przypisuje w p. II wyroku, że D. K. czerpała korzyści materialne z prostytucji M. J. (1) w okresie od października 2007 r. do marca 2008 r. natomiast w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustala, iż proceder ten zakończyła M. J. (1) do świąt (...)2007 r. (strona 7 uzasadnienia). Trafne są, zdaniem Sądu Apelacyjnego, ustalenia zawarte na stronie 7 tego uzasadnienia, albowiem mają one wsparcie w zeznaniach M. J. (1) (patrz: zeznania M.J. Tom XV k. 2839 i Tom I k.46-47). Z tego też powodu skorygowano z korzyścią dla osk. D. K. ustalenia z p. II zaskarżonego wyroku oznaczając w sposób prawidłowy czas czerpania przez nią korzyści majątkowej z prostytucji uprawianej przez M. J. (p. V wyroku Sądu Apelacyjnego).

2. Przechodząc do meritum sprawy, zwrócić należy na wstępie uwagę, że czyn przypisany D. K. w p. V zaskarżonego wyroku, polegający na zleceniu zgwałcenia M. J. (1), ściśle wiąże się z podjętą przez tę pokrzywdzoną decyzją o zaprzestaniu świadczenia usług seksualnych w agencji (...). Gwałt ten był jednym z kilku przejawów przemocy stosowanej przez oskarżonych D. K. i H. B. względem wymienionej kobiety, mających na celu zmuszanie jej do kontynuowania prostytucji w agencji należącej do D. K.. O tych rozmaitych formach przemocy, stosowanych przez oskarżoną D. K. wobec M.J., sygnalizował Sąd Apelacyjny we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia, gdy oceniano apelację prokuratora – patrz: p. II ust. 3 „Powody uwzględnienia apelacji prokuratora, skierowanej przeciwko uniewinnieniu: osk. D. K. od czynu zarzuconego w p. III, a osk. H. B. od czynu zarzuconego w p. XX – stosowanie przemocy wobec M. J. (1) w celu zmuszenia jej do uprawiania prostytucji”. Te wcześniejsze fragmenty uzasadnienia stanowią wobec tego uzupełnienie niniejszych rozważań.

3. Kwestionując ustalenia o winie oskarżonej w zakresie przypisanego jej zlecenia zgwałcenia M.J., wywodzi apelujący obrońca, iż Sąd Okręgowy bezkrytycznie ocenił zeznania tej pokrzywdzonej. W jego przekonaniu ocena ta byłaby inna, gdyby nie oddalono wniosków dowodowych tego obrońcy zgłoszonych w trakcie rozpraw w dniach: 6 lutego 2012 r. i 22 czerwca 2012 r. (zarzut obrazu prawa procesowego z p. 1 apelacji).

Zarzutu tego nie podzielono.

a) Zważyć należy, że pismem z dnia 16.06.2011 r. obrońca osk. D. K. złożył wnioski o:

1. zwrócenie się do Straży Miejskiej w Ś. o przekazanie taśm z nagrania kamer przemysłowych zainstalowanych na placu (...) w Ś. w dniu 6 kwietnia 2011 r. w godzinach 8³⁰ – 11⁰⁰

2. przesłuchanie byłego męża M. J. (1) na okoliczność „rewelacji” jakie podała ona w trakcie rozprawy w dniu 20 maja 2011 r.

3. przesłuchanie sąsiadów męża M. J. (1) i jej małoletniego syna na okoliczność czy widzieli oni w dniu 6.04.2011 r. M. J. (1) w rejonie Sądu Okręgowego (k. 2775= (...) Tom V).

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 22.06.2012 r. wniosek ten oddalił. Zasadność tej decyzji jest oczywista. Przecież wnioski te nie dotyczyły meritum przedmiotowej sprawy, lecz miały potwierdzić przyczyny nieobecności tej pokrzywdzonej na rozprawie w dniu 6.04.2011 r. W trakcie rozprawy w dniu 20 maja 2011 r. podała ona bowiem, że nieobecność na poprzednim terminie była spowodowana wywiezieniem jej przez inne osoby poza Ś. do K. (Tom XV k. 2720-2721 oraz Tom XV k. 2790).

b) Równie chybiony był wniosek obrońcy osk. D. K., zgłoszony na piśmie w dniu 6 lutego 2012 r. o zażądanie bilingu z rozmów prowadzonych telefonicznie przez tę oskarżoną i M. J. (1) (Tom XVI k. 2965). Wniosek ten Sąd Okręgowy oddalił, powołując się na podstawę z art. 170 § 1 p. 5 kpk (k. 3013 T.XVI). W przekonaniu Sądu Apelacyjnego bardziej prawidłowym byłoby powołanie się w tym względzie na przesłankę z art. 170 § 1 p. 4 kpk. Dowodu tego nie da się bowiem przeprowadzić, gdyż Sądowi Apelacyjnemu z urzędu wiadomym jest, iż operatorzy sieci komórkowych przechowują wykazy rozmów telefonicznych abonentów przez okres 24 miesięcy. Zgodnie z art. 180 lit. a i lit. c ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne po upływie 24 miesięcy, licząc od dnia połączenia, dane te ulegają zniszczeniu. Skoro więc zważy się, że czyn przypisany D. K. w p. V wyroku popełniony został cyt. „ w okresie między 25 grudnia 2007 r. a 31 grudnia 2007 r.” zaś czyn przypisany w p. IV, który będzie przedmiotem dalszych rozważań, od listopada 2008 r. do 15 grudnia 2008 r. tym samym jest oczywistym, że operatorzy sieci komórkowych nie byłiby w stanie przedstawić w 2012 r. tzw. bilingów z rozmów prowadzonych przez oskarżoną D. K. i M. J. (1) w latach 2007 i 2008 r. Upłynęło bowiem od tego czasu nie tylko 24 miesiące, lecz okres nawet dwa razy dłuższy tj. 48 miesięcy.

4. Chybiony jest także zarzut, że Sąd Okręgowy dokonał błędnych ustaleń o winie D. K. (1) w zakresie przypisanego jej zlecenia zgwałcenia M. J. (1). W tym zakresie dysponował ten Sąd konsekwentnymi zeznaniami pokrzywdzonej. Opisywała ona identycznie i to zarówno w śledztwie jak i podczas rozprawy zarówno samo tło przestępczych zachowań jakich dopuścili się wobec niej oskarżeni H. B. jak i D. K., jak i ich przebieg. Już wcześniej sygnalizowano, że część tych zachowań przedstawiono, oceniając apelację prokuratora. Sąd Okręgowy nie naruszył więc zasad, odnoszących się do oceny dowodów, gdy dał w tym względzie wiarę zeznaniom pokrzywdzonej M. J. (1), a odmówił wiary wyjaśnieniom D. K. i H. B.. Zważyć bowiem należy, że stanowisko swoje w zakresie oceny poszczególnych dowodów odpowiednio uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (patrz: strony 33-34 uzasadnienia). Nie sposób także kwestionować faktu zakwalifikowania tego przestępstwa jako wyczerpującego znamiona art. 18 § 1 kk w zw. z art. 197 § 1 kk. Otwartą jedynie kwestią jest, to czy przedmiotowe zachowanie nie należało zakwalifikować nadto jako wyczerpujące znamiona art. 203 § 1 kk. Już w rozdziale, poświęconym apelacji prokuratora, dostrzeżono bowiem, że zlecenie zgwałcenia M. J. (1) było jedynym z kilku przejawów przemocy, stosowanych przez D. K. (1) i współdziałające z nią osoby (tj. H. B., (...) i (...)) w celu zmuszenia jej do dalszego uprawiania prostytucji w agencji (...) (patrz: rozważania nad apelacją prokuratora ust. 3 „Powody uwzględnienia apelacji prokuratora, skierowanej przeciwko uniewinnieniu osk. D. K. od czynu zarzuconego w p. III, a osk. H. B. o czynu zarzuconego w p. XX – zarzut stosowania przemocy wobec M. J. (1) w celu zmuszenia jej do uprawiania prostytucji).

Niezależnie jednak od tego, czy ocena prawna czynu przypisanego D. K. jest pełna, czy też należało uzupełnić ją nadto o art. 203 § 1 kk, to i tak stwierdza Sąd Apelacyjny, że kara wymierzona jej za ten czyn nie może żadną miarą uchodzić za rażąco surową. Zważyć bowiem należy, że kara 2 lat pozbawienia wolności, jaką orzekł w tym zakresie Sąd Okręgowy, to minimum ustawowego zagrożenia, przewidzianego w art. 197 § 1 kk. W konsekwencji, zaskarżony w tej części wyrok został utrzymany w mocy.

2. Ocena zasadności zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu D. K. za czyn przypisany jej w p. IV (groźby kierowane wobec M. J. (1)).

1. Sąd Apelacyjny nie bez powodu ocenia zarzut, skierowany przeciwko temu rozstrzygnięciu w drugiej kolejności, chociaż dotyczy rozstrzygnięcia zawartego we wcześniejszym punkcie wyroku Sądu Okręgowego. Powodem takiej systematyki rozważań jest bowiem fakt, że dotyczą one zachowań D. K. (1) wobec M. J. (1) z późniejszego okresu, niż przedstawione wcześniej zlecenie zgwałcenia tej pokrzywdzonej. Mianowicie – zlecenie zgwałcenia to czyn z 25-31 grudnia 2007 r. a groźby kierowane wobec pokrzywdzonej M. J. (1) to zachowania z okresu od listopada do 15 grudnia 2008 r. W apelacji zarzuca się, iż Sąd Okręgowy bezpodstawnie uznał D. K. za winną tego przestępstwa.

Zarzutów tych nie podzielono.

a) Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do zarzutu procesowego, a mianowicie, że Sąd Okręgowy bezpodstawnie oddalił 22.06.2011 r. oraz 6.02.2012 r. wnioski dowodowe zgłaszane przez obrońcę osk. D. K.. Do zarzutu tego odniesiono się w poprzednim fragmencie uzasadnienia, gdy oceniano apelację zwróconą przeciwko rozstrzygnięciu z p. V zaskarżonego wyroku. Argumenty tam przytoczone zachowują swą aktualność i w zakresie czynu przypisanego D. K. w p. IV tego wyroku.

b) Chybiony jest także zarzut, jakoby Sąd Okręgowy błędnie ocenił materiał dowodowy a w konsekwencji bezzasadnie ustalił winę oskarżonej D. K. w zakresie czynu przypisanego jej w p. IV zaskarżonego wyroku. Sąd ten bowiem w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia podał przekonujące argumenty wspierające trafność tych ustaleń (strony 32-33 uzasadnienia).

2. Fakt kwestionowania ustaleń o winie osk. D. K. w zakresie przestępstwa przypisanego jej w p. IV zaskarżonego wyroku, obliguje do całościowej oceny tego rozstrzygnięcia (art. 447 § 1 kpk). Rozważono wobec powyższego w pierwszej kolejności, czy trafna jest ocena prawna tego czynu. Na tak postawione pytanie udziela Sąd Apelacyjny odpowiedni twierdzącej. Zważyć należy, że oskarżona kierowała pod adresem M. J. (1) rozmaite groźby, zakazując jej kontaktów z A. G. (1). Powodem były jej obawy, że pod wpływem tych rozmów A. G. (1) opuści agencję (...). Nie ma przy tym podstaw by, odmówić wiary zeznaniom tej pokrzywdzonej, że groźby te wzbudziły w niej realną obawę spełnienia. Przecież miała ona w pamięci rozmaite akty przemocy, jakich doznała ze strony tej oskarżonej jak i H. B. (1) oraz (...) i (...) w grudniu 2007 r. gdy podjęła decyzję o zaprzestaniu świadczenia usług w agencji (...) (patrz: rozważania zawarte w rozdziale poświęconym apelacji prokuratora co do czynu z p. III i XX aktu oskarżenia oraz wcześniejsze rozważania odnoszące się do czynu przypisanego D. K. w p. V wyroku). Dyrektywa zawarta w art. 447 § 1 kpk obliguje do oceny także kary, wymierzonej tej oskarżonej za czyn z art. 191 § 1 kk w zw. z art. 12 kk. Przypomnieć wobec tego należy, że za przestępstwo to skazana ona została na 6 miesięcy pozbawienia wolności. W świetle argumentów przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uznano, że jest to kara uwzględniająca wskazania zawarte w art. 53 kk (patrz: strony 46-47 uzasadnienia).

W konsekwencji utrzymano i ten punkt zaskarżonego wyroku.

3. Ocena zasadności apelacji, skierowanej przeciwko skazaniu D. K. za czyn zarzucony w p. VII i przypisany w p. VII zaskarżonego wyroku (przywłaszczenie rzeczy i dokumentów K. K.).

1. Apelacja, skierowana przeciwko rozstrzygnięciu zawarta w p. VII zaskarżonego wyroku, okazała się zasadna, chociaż z innego powodu niż podniesiono w tym środku odwoławczym. Mianowicie – dostrzeżono, że jednym z dowodów, na którym oparł Sąd Okręgowy ustalenia o winie D. K. (a oprócz niej także oskarżonych H. B. i J. K.) w zakresie zarzucanego współudziału w przywłaszczeniu rzeczy i dokumentów, należących do K. K. (1), były operacyjne podsłuchy rozmów, prowadzonych przez tych oskarżonych (patrz: strona 35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Już na wstępie swego uzasadnienia wyraził Sąd Apelacyjny stanowisko na temat charakteru prawnego tego rodzaju czynności operacyjnej. Przypomnieć jedynie należy, że zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy o Policji materiały uzyskane z tego rodzaju podsłuchów, co do których nie wyjednano zgody Sądu Rejonowego winny ulec komisyjnemu zniszczeniu. W żadnym zaś wypadku nie powinny być wykorzystywane procesowo. Skoro jednak organy ścigania postąpiły inaczej, to stwierdzić należy, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego:

1) w żadnym wypadku nie można takich dowodów wykorzystywać na niekorzyść oskarżonego,

2) można ten dowód wykorzystać jedynie dla wsparcia okoliczności korzystnych dla oskarżonego (patrz: rozważania z p. I niniejszego uzasadnienia „Rozważania nad kwestiami procesowymi występującymi w niniejszej sprawie”).

W niniejszej sprawie dowód z tych bezprawnych podsłuchów wykorzystano dla dokonania ustaleń o winie oskarżonych. Sądowi Apelacyjnemu trudno stwierdzić w jakim stopniu materiał ten zadecydował o takiej a nie innej ocenie poszczególnych dowodów. Nie jest wykluczone, że i bez tego dowodu wydano by wyrok skazujący D. K. (oraz dwóch pozostałych oskarżonych) za udział w przywłaszczeniu rzeczy K. K.. Tego jednak w postępowaniu apelacyjnym nie sposób rozstrzygnąć, stąd też zaskarżone w p. VII orzeczenie należało uchylić i sprawę przekazać w tej części Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

2. Jest przy tym oczywistym, że tym samym uchybieniem dotknięte zostało rozstrzygnięcie wydane w p. XX co do osk. H. B. (o czym także w dalszej części uzasadnienia gdy oceniona zostanie apelacja obrońcy tego oskarżonego) a także orzeczenie skazujące J. K. za udział w tym samym czynie (p. XXIX wyroku). Jest więc oczywistym, że wyroki i w tych częściach winny ulec uchyleniu, przy czym w odniesieniu do osk. J. K. rozstrzygnięcie takie podjęto stosownie do przepisu art. 440 kpk

3. Konsekwencją uchylenia wyroku skazującego co do tego czynu była utrata mocy kary łącznej wymierzonej oskarżonym D. K., H. B. i J. K.. Argumenty uzasadniające wysokość nowej kary łącznej, jaka została w tej sytuacji wymierzona przez Sąd Apelacyjny, zawarte są w dalszej części niniejszego uzasadnienia (patrz: plan uzasadnienia).

IV. Ocena apelacji obrońcy osk. H. B. (2) T.XVII k. 3112 i n.

Uprzedzając dalsze rozważania, stwierdzić na wstępie należy, że apelacja obrońcy osk. H. B. okazała się zasadna jedynie w tej części, gdy zarzuciła, że kara łączna pozbawienia wolności, wymierzona temu oskarżonemu razi surowością. Pozostałych zarzutów natomiast nie uwzględniono. Nie zmienia to jednak faktu, że w następstwie wniesienia tego środka odwoławczego, doszło do uchylenia jednego z zaskarżonych orzeczeń. Mianowicie – już wcześniej, przy okazji oceny apelacji obrońcy osk. D. K., zasygnalizowano, że ustalenia o winie 3 oskarżonych w tym i co do H. B. w zakresie przypisania udziału w przywłaszczeniu rzeczy i dokumentów K. K., dokonano m.in. na dowodzie uzyskanym niezgodnie z prawem. W konsekwencji uchylono rozstrzygnięcie wydane co do H. B. w p. XX i sprawę w tym zakresie przekazano Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Na uzasadnienie swego rozstrzygnięcia przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. Ocena zarzutów, skierowanych przeciwko skazaniu H. B. za udział w pobiciu P. B. (czyn przypisany w p. XXI).

Pod adresem rozstrzygnięcia, zawartego w p. XXI wyroku, podniesiono w apelacji 2 zarzuty. Mianowicie zarzucono, że oparto się na zeznaniach pokrzywdzonego P. B., złożonych w śledztwie, przy braku możliwości przesłuchania go w trakcie rozprawy, a nadto dowolnie ustalono, że pobicie miało narazić go na możliwości wystąpienia obrażeń ciała takich, jakie wskazano w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. Zarzutów tych, co już na wstępie zasygnalizowano, nie uwzględniono.

1. To prawda, że Sąd Okręgowy nie był w stanie przesłuchać w trakcie rozprawy pokrzywdzonego P. B., albowiem nie było znane miejsce jego pobytu. Zauważyć w tym miejscu należy, że świadek ten, ma dwa obywatelstwa (polskie i niemieckie). Skoro więc zważy się, iż podejmowane przez Sąd Okręgowy próby ustalenia miejsca pobytu P. B. okazały się bezskuteczne, to miał ten Sąd podstawy do odczytania jego zeznań złożonych wcześniej w postępowaniu przygotowawczym. Decyzja podjęta w tym względzie w dniu 15.05.2012 r. miała wobec tego pełne oparcie w przepisach art. 394 § 2 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk (T. XVI k. 3013).

Sąd Apelacyjny jest świadom, że pożądanym byłoby, aby pokrzywdzeni składali zeznania w trakcie rozprawy. Kiedy jednak nie jest to możliwe, wówczas rzeczą sądu jest dokonanie oceny zeznań złożonych przez te osoby w śledztwie.

Przepisy kpk nie wartościują zeznań w zależności od czasu i miejsca ich złożenia. Nie ma więc racji apelująca obrończyni, gdy dezawuuje wartość zeznań P. B. li tylko na tej podstawie, że były one złożone w trakcie śledztwa. Zważyć należy, że wersję tego świadka wsparła swymi konsekwentnymi zeznaniami świadek I. K. (1). Jej co prawda także nie zdołano przesłuchać w trakcie rozprawy, lecz było to wynikiem tej samej przyczyny, która odnosiła się do P. B.. Zeznania te zostały jednak odczytane (Tom XVI k. 3013). Jest przy tym znamienne, że osk. H. B. przyznał fakt bytności w mieszkaniu P. B.. Potwierdził przy tym, że towarzyszył mu osk. A. K. (2). Ten wprawdzie również zaprzeczył, aby doszło do pobicia pokrzywdzonego, lecz znamienne jest jego postawa po wydaniu wyroku skazującego go również za ten czyn. Mianowicie – orzeczenia tego nie zaskarżył (patrz: p. XXXVIII wyroku). W tym stanie rzeczy, skoro zważy się, iż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poddał ocenie wszystkie dowody i okoliczności sprawy, tym samym nie znaleziono podstaw, aby kwestionować ustalenia o pobiciu przez oskarżonych H. B. i A. K. pokrzywdzonego P. B..

2. Niezasadne są także zastrzeżenia apelującej obrończyni skierowane pod adresem ustaleń co do charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego. To prawda, że pokrzywdzony ten nie udał się do lekarza. Sposób bicia go a także rodzaj doznanych obrażeń w sposób ewidentny dowodzi jednak, że narażono go na wystąpienie obrażeń ciała uzasadniających odpowiedzialność z art. 158 § 1 kk. Najdobitniej świadczy o tym poniższy fragment zeznań I. K. (1) cyt. „H. uderzył pierwszy P. w tył głowy ręką a potem raz go kopnął A. a potem kopał go H.. Po tym pierwszym uderzeniu H. P. przewrócił się na ziemię i dalej zaczęli go kopać tak jak opisałam. Kopali go po nerkach i plecach. Bolały go nerki” (cytat z zeznań I. K. Tom V k. 936). Kiedy więc mamy do czynienia z sytuacją gdy dwóch silnych, młodych mężczyzn bije po głowie pokrzywdzonego tak silnie, że ten przewraca się na podłogę a następnie kopią go po plecach na tyle brutalnie, że odczuwa on ból nerek przez pewien czas, to jest oczywistym, że ten pokrzywdzony narażony został na wystąpienie obrażeń o jakich mowa w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. W tej sytuacji obojętnym dla oceny prawnej tego czynu jest to, czy in concreto obrażenia tego rodzaju wystąpiły.

W tym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu nadto trafnych argumentów, zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uznano, że ustalenia Sądu Okręgowego co do winy H. B. w zakresie przestępstwa, przypisanego mu w p. XXI zaskarżonego wyroku, są trafne (patrz: strony 40-41 uzasadnienia).

3. Kierunek apelacji, a mianowicie co do winy, obliguje do rozważenia, czy kara wymierzona H. B. w p. XXI zaskarżonego wyroku, nie razi surowością (nakaz z art. 447 § 1 kpk). Przypomina wobec tego Sąd Apelacyjny, że na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzono temu sprawcy rok pozbawienia wolności. Kara ta nie razi surowością, zwłaszcza gdy zważy się iż przypisanego pobicia dopuścił się osk. H. B. w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk.

2. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu H. B. (2) za udział w pobiciu A. G. (1) (czyn przypisany w p. XXII).

1. Niezasadne okazały się także zarzuty obrońcy H. B., skierowane przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XXI zaskarżonego wyroku. Przypomnieć na wstępie należy, że chodzi w tym wypadku o czyn z 27 kwietnia 2008 r., popełniony wobec A. G., którego współsprawcą była, obok H. B., nadto D. K. (1) (czyn przypisany jej w p. IX zaskarżonego wyroku). Oceniając wobec tego zasadność zarzutów osk. H. B., nie można pomijać postawy współsprawczyni tego pobicia A. G. (1) tj. oskarżonej D. K. (1). Mianowicie – w apelacji swej nie skierowała ona żadnych zastrzeżeń pod adresem rozstrzygnięcia, skazującego ją za ten czyn (patrz: apelacja D. K.).

W samej zaś rzeczy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołał przekonujące argumenty na uzasadnienie winy osk. H. B.. Nie stracił przy tym z pola widzenia postawy świadka M. D., na którego zeznania powołuje się apelujący obrońca (strony 37-39 uzasadnienia oraz strona 10 tego uzasadnienia)

W konsekwencji uznano, że zarzuty skierowane przez apelującego sprowadzają się do polemiki z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 kpk.

2. Kierunek tej apelacji (tj. co do winy) obliguje do całościowej oceny wyroku zaskarżonego co do rozstrzygnięcia z p. XXII. Rozważono wobec tego, czy zasadna jest ocena prawna tego czynu. Na pytanie powyższe udziela Sąd Apelacyjny

odpowiedzi twierdzącej. W sytuacji gdy dwie silne, oraz stosunkowo młode osoby biją i kopią kobietę, będącą w ciąży, to jest oczywistym, że narażają tę kobietę na wystąpienie obrażeń ciała takich o jakich mowa w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. Nie sposób kwestionować także faktu, że przypisanego przestępstwa popełnił H. B. w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk. Kwestię tę rozważał Sąd Apelacyjny przy ocenie zarzutów zawartych w apelacji prokuratora. Stąd też stosowna korekta zaskarżonego wyroku (patrz: p. VI wyroku Sądu Apelacyjnego).

Nie sposób kwestionować także kary wymierzonej H. B. za ten czyn. Zważyć należy, że czynu tego dopuścił się on w warunkach z art. 64 § 1 kk, zaś powód pobicia stanowił niemalże podstawę do zakwalifikowania tego czynu jako wyczerpującego nadto znamiona art. 203 § 1 kk. Zważyć przecież należy, że pobito A. G. za to, że nie stawiała się w agencji (...) celem świadczenia usług seksualnych.

W takich okolicznościach kara roku pozbawienia wolności orzeczona w p. XXII zaskarżonego wyroku żadną miarą nie może uchodzić za rażąco surową. W konsekwencji zaskarżony w tej części wyrok także utrzymano w mocy.

3. Ocena zarzutów skierowanych przeciwko skazaniu H. B. za 2 czyny przypisane w p. XXIX wyroku tj. za usiłowanie i dokonanie wymuszeń rozbójniczych na szkodę J. S. (1) oraz M. M. (1).

1. Na wstępie przypomnieć należy, że przedmiotem rozstrzygnięcia z p. XXIV jest skazanie H. B. za 2 przestępstwa popełnione w ciągu w rozumieniu art. 91 § 1 kk, a mianowicie:

- za stosowanie w styczniu 2008 r. gróźb wobec J. jej bliskich celem zmuszenia tej pokrzywdzonej do przekazania 4000 zł., ale pieniędzy takich pokrzywdzona nie przekazała H. B. (czyn zarzucony w p. XXVI aktu oskarżenia),

- za zmuszenie gróźbami zamachu na życie M. M. (1) i jego rodziców do przekazania w lipcu lub sierpniu 2008 r. kwoty 2000 zł. (zarzut opisany w p. XXVIII a. osk.).

Apelujący obrońca kwestionuje sprawstwo H. B., polemizując z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy (patrz: uzasadnienie apelacji strony 1–13).

2. Zarzuty apelującego uznano za chybione. Przeciwstawić im należy argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (patrz: strony 11,12, 13 oraz 41-44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). W tych fragmentach uzasadnienia wyroku nie stracił Sąd Okręgowy żadnych okoliczności istotnych w sprawie w tym i tych, które eksponuje apelujący obrońca. W konsekwencji uznano, że zarzuty tej apelacji sprowadzają się do polemiki oceną dowodów dokonaną przez Sąd Pierwszej Instancji, mimo, że ocena ta nie przekracza ram określonych w art. 7 kpk ani też nie narusza wskazań zawartych w art. 5 kpk.

3. Kierunek apelacji (tj. co do winy) obliguje i w tym wypadku do całościowej oceny zaskarżonego w tym zakresie wyroku. Rozważono wobec tego w pierwszej kolejności, czy trafna jest ocena prawna obu przestępstw przypisanych H. B. w p. XXIV wyroku. Na pytanie to udzielić należy odpowiedzi twierdzącej, zwłaszcza gdy uwzględni się treść motywów przedstawionych w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (patrz: strona 43). Nie można kwestionować także faktu uznania, iż czynów tych dopuścił się H. B. w warunkach z art. 64 § 1 kk. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wprawdzie mało precyzyjnie przedstawiono treść wyroku będącego podstawą przyjęcia odpowiedzialności tego skazanego w warunkach recydywy, ale zasadnie uznano, iż stanowi ją skazanie w sprawie VI K 1140/03, S.R. w K.. Sąd Apelacyjny w p. VI swego wyroku „doprecyzował” jedynie, że chodzi w tym wypadku o skazanie za czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę roku pozbawienia wolności. Nie ma także podstaw do kwestionowania decyzji Sądu Okręgowego, że oba te czyny stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk. Podobnie rzecz przedstawia się z oceną kary wymierzonej za ciąg tych przestępstw, skoro zważy się, iż kara roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności w niewielkim stopniu odbiega od minimum ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 282 kk.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu Okręgowego w tej zaskarżonej części również utrzymano w mocy.

4. Argumenty świadczące o niezasadności zarzutów skierowanych przez obrońcę H. B. przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XXV wyroku (skazanie za wymuszenie rozbójnicze na szkodę M. M. wyczerpujące znamiona art. 282 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk).

1. Na wstępie zauważyć należy, że przedmiotowe przestępstwo ściśle wiąże się z jednym z czynów, będących przedmiotem poprzedniego fragmentu niniejszego uzasadnienia. Ofiarą przemocy H. B. był bowiem ponownie wcześniej wspomniany M. M.. Wydaje się przy tym, iż jedyną przeszkodą do uznania, iż czyn ten nie mógł być objęty ciągiem przestępstw z p. XXIV było to, że był on skierowany nadto dokumentom (art. 275 § 1 kk). Nie zmienia to jednak faktu, że dla uzasadnienia swego stanowiska o niezasadności apelacji obrońcy, skierowanej przeciwko temu rozstrzygnięciu, powołuje Sąd Apelacyjny te same argumenty jakie przedstawiono w poprzednim fragmencie swego uzasadnienia.

2. Powyższe stanowisko odnosi się także i do oceny prawnej czynu przypisanego w p. XXV jak i kary wymierzonej za to przestępstwo. Rozwijając tę ostatnią kwestię zauważyć należy, że orzeczona przez Sąd Okręgowy w tym punkcie kara roku pozbawienia wolności to minimum ustawowego zagrożenia.

W konsekwencji i tę część zaskarżonego wyroku utrzymano w mocy.

5. Ocena zasadności zarzutu, skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w p. XX zaskarżonego wyroku (dotyczy przywłaszczenia przez H. B. rzeczy i dokumentów K. K..

1. Pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w p. XX podniósł obrońca osk. H. B., dwa zarzuty, a mianowicie:

- błędnego uznania, że udział w wyrzuceniu rzeczy i dokumentów K. K. (1) wyczerpuje znamiona czynu z art. 284 § 1 kk, chociaż cyt. „z materiału dowodowego nie wynika, jakoby przyświecał mu bezpośredni zamiar przywłaszczenia” (cytat z p. 2 apelacji),

- obraży prawa procesowego polegającego na uznaniu, że rzeczy miały wartość przyjętą w ślad za zeznaniami pokrzywdzonej, mimo, iż nie zostało to poparte opinią biegłych (zarzut z p. 1 apelacji).

2. Stwierdzić należy, że zarzuty te wydają się być wysoce dyskusyjne. Zważyć bowiem należy, że „przywłaszczenie” to nie tylko powiększenie swojego lub innej osoby majątku, lecz także rozporządzenie cudzą rzeczą jak swoją. W tej sytuacji wyrzucenie cudzej rzeczy do rzeki, tak jak to rzecz przedstawiała się z rzeczami K. K., może być uznane za czyn z art. 284 kk.

Podobnie ocenić należy zarzut, skierowany przeciwko ustaleniom wartości rzeczy K. K.. Sąd Apelacyjny pomija kwestię braku tych przedmiotów. Gdyby jednak nawet one były, to jest wysoce dyskusyjnym czy dla ich wyceny potrzebna jest wiedza eksperta cyt. „z zakresu szacowania wartości ruchomości” (cytat z zarzutu apelacyjnego s. 3).

Rozważanie tych kwestii w instancji apelacyjnych stało się jednak bezprzedmiotowe, albowiem zupełnie inna przyczyna legła u podstaw uchylecia wyroku zaskarżonego w tej części. Powodem tym był fakt oparcia ustaleń o sprawstwie osk. H. B. a także D. K. i J. K. w zakresie udziału w przywłaszczeniu rzeczy i dokumentów K. K. na dowodzie, uzyskanym w sposób niezgodny z ustawą. Kwestia ta była przedmiotem wcześniejszych rozważań, a mianowicie, gdy oceniano apelację obrońcy osk. D. K. (1) (patrz: p. II ust. 3. „Ocena zasadności apelacji skierowanej przeciwko skazaniu D. K. za czyn zarzucony w p. VII – przywłaszczenie rzeczy i dokumentów K. K.”). Zwalnia to Sąd Apelacyjny od obowiązku przedstawiania powodów, dla których wyrok w tej części uchylono, co do osk. H. B..

6. Rozważania nad zarzutem, że kara łączna wymierzona H. B. razi surowością.

Pełne rozważania nad zarzutem wskazanym w tytule wydają się być w tym miejscu przedwcześnie. Zauważyć bowiem należy, że w następstwie uchylecia skazania zawartego w p. XX zaskarżonego wyroku kara łączna wymierzona H. B. w p. XXXIX straciła moc. Podobnie rzecz przedstawia się z karami łącznymi wymierzonymi oskarżonym D. K. i J. K.. W tej sytuacji na Sądzie Apelacyjnym ciążył obowiązek orzeczenia względem tych 3 oskarżonych nowych kar łącznych.

Kwestii tej wobec tego poświęcono odrębny fragment uzasadnienia. W tym miejscu jednak, z uwagi na podniesiony zarzut Apelacyjny, stwierdzić należy, że został on uznany przez Sąd Apelacyjny za częściowo zasadny. Zważyć należy, że za przypisane przestępstwa i wymierzone kary, mógł Sąd Okręgowy orzec wobec H. B. karę łączną w rozmiarze od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar wymierzona w p. XXIV) do 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Kara łączna 5 lat, jaką wymierzył Sąd Okręgowy wobec tego skazanego, nie narusza wprawdzie wskazań określonych w art. 86 § 1 kk, to jednak trudno ją uzasadnić treścią wskazań z art. 53 kk a także poglądami sądów i doktryny na temat wymiaru kar łącznych. Przecież między zbiegającymi się przestępstwami istniał wyjątkowo bliski związek podmiotowo-przedmiotowy (wszystkie one popełnione zostały w związku z pracą H. B. w agencji (...)), a także relatywnie bliskie więzi czasowe. Przykładowo szczególnie bliskie były związki łączące skazania zawarte w p. XIV i XXV. Wydaje się, iż czyn z p. XXV jedynie z tego powodu nie został objęty ciągiem przestępstw z p. XXIV, że jego przedmiotem było nie tylko mienie M. M. lecz także i dowód osobisty tego pokrzywdzonego. W tej sytuacji fakt zastosowania przez Sąd Okręgowy przy wymiarze kary łącznej zasady asperacji, lecz z wyraźną dominacją zasady kumulacji zbiegających się kar, trudno uzasadnić merytorycznymi przesłankami wyżej zasygnalizowanymi. Stąd też Sąd Apelacyjny, orzekając nową karę łączną odstąpił od zasady zastosowanej w zaskarżonym wyroku (patrz: następny fragment uzasadnienia).

V. Argumenty Sądu Apelacyjnego na uzasadnienie wymiaru kar łącznych orzeczonych w instancji odwoławczych wobec D. K., H. B. i J. K. (p. VIII wyroku Sądu Apelacyjnego).

Już w poprzednich fragmentach niniejszego uzasadnienia, zasygnalizował Sąd Apelacyjny, że w następstwie uchylecia rozstrzygnięć skazujących D. K. (w p. VII), H. B. (co do p. XX) i J. K. (co do p. XXIX) za przypisany im czyn z art. 284 § 1 kk straciły moc wymierzone im kary łączne pozbawienia wolności (patrz: p. III wyroku Sądu Apelacyjnego). W konsekwencji wyłoniła się potrzeba wymierzenia w instancji odwoławczej w stosunku do tych skazanych nowych kar łącznych pozbawienia wolności. W aktualnej sytuacji, w związku z treścią p. III wyroku Sądu Apelacyjnego, mógł Sąd Apelacyjny przy uwzględnieniu wskazań z art. 86 § 1 kk a także treści art. 434 kpk, orzec jako karę łączną:

a) D. K. (1) – w rozmiarze od 2 lat (najsurowsza z kar) do 4 lat pozbawienia wolności. Wyjaśnić w tym miejscu należy, że górna granica kary łącznej była limitowana przez art. 434 kpk, gdyż suma zbiegających się kar jednostkowych to, po uchyleniu skazania z p. VII, 4 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności;

b) H. B. (1) – w rozmiarze od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar wymierzona w p. XXIV) do 5 lat pozbawienia wolności) w tym wypadku górna granica tej kary wynikała z ograniczeń, będących konsekwencją zakazu z art. 434 kpk, chociaż suma zbiegających się kar to 5 lat i 4 miesiące pozbawienia wolności;

c) J. K. (2) – w rozmiarze od 1 roku i 3 miesięcy (najsurowsza kara orzeczona w p. XXX) do 2 lat pozbawienia wolności. Także w tym wypadku górna granica kary łącznej wymierzona została treścią art. 434 kpk chociaż suma zbiegających się kar jednostkowych w chwili orzekania Sądu Apelacyjnego to 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny uznał, że z uwagi na fakt uchylecia co do każdego ze skazanych po 1 karze pozbawienia wolności, a także przy uwzględnieniu bliskich związków podmiotowo-przedmiotowych oraz czasowych między zbiegającymi się przestępstwami należało wymierzyć jako kary łączne:

- D. K. (1) - 3 lata pozbawienia wolności,
- H. B. (1) - 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- J. K. (2) – 1 rok i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymiar tych kar wskazuje, iż zastosowano w tym zakresie wskazania wynikające z zasady asperacji, lecz z przewagą zasady absorpcji zbiegających się kar jednostkowych. Już w poprzednim fragmencie niniejszego uzasadnienia, gdy oceniano apelację obrońcy osk. H. B. wyraził Sąd Apelacyjny krytyczne uwagi pod adresem zasady jaką przyjął co do wymiaru kar łącznych Sąd Okręgowy. Kary te wymierzył bowiem ten Sąd przy zastosowaniu wyraźnej dominacji

zasady kumulacji zbiegających się kar jednostkowych. Tymczasem bliskie związki czasowe oraz podmiotowo-przedmiotowe uzasadniały ukształtowanie ich wymiaru z zastosowaniem daleko idącej zasady absorpcji zbiegających się kar. Stąd też orzeczono jak w p. VIII wyroku Sądu Apelacyjnego.

VI. Wskazania dla Sądu Okręgowego co do dalszego toku rozpoznania sprawy.

1. Na wstępie stwierdzić należy, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie Sąd Okręgowy orzekał jednoosobowo, albowiem postępowanie to nie będzie toczyło się już o czyn z art. 253 § 1 kk. Można więc było przekazać tę sprawę do rozpoznania nawet właściwemu sądowi rejonowemu, lecz względy pragmatyczne stały temu na przeszkodzie (potrzeba kopiowania akt, konieczność odwoływania się do wyroku Sądu Okręgowego przy orzekaniu o środkach karnych z art. 45 § 1 kk).

2. Rozpoznając ponownie sprawę w przekazanym zakresie winien Sąd Okręgowy:

1) po pierwsze – przeprowadzić ponownie postępowanie dowodowe co do czynów zarzucanych:

a) D. K., H. B. i J. K. – co do postawionego im zarzutu dotyczącego przywłaszczenia rzeczy i dokumentów, należących do K. K. (1) (p.VII, XXII i XXXII aktu oskarżenia), mając na uwadze fakt niedopuszczalności oparcie ustaleń o winie na podsłuchach telefonicznych. Odwołuje się Sąd w tym zakresie do argumentów zawartych w rozdziale I „Rozważania nad kwestiami procesowymi, występującymi w niniejszej sprawie: a także w odnośnych fragmentach uzasadnienia, gdy oceniano zarzuty obrońców D. K. i H. B. skierowane przeciwko skazaniu za czyn z art. 284 § 1 kk (p. III wyroku Sądu Apelacyjnego)

b) D. K. i H. B. – co do postawionego im zarzutu stosowania przemocy wobec M. J. (1) (czyny zarzucane w p. III i XX aktu, oskarżenia). Należy przy tym uwzględnić uwagi zawarte w niniejszym uzasadnieniu gdy oceniano apelację prokuratora, skierowaną przeciwko uniewinnieniu obu tych oskarżonych od zarzucanych im czynów a zawarte w p. II ust. 3 „Powody uwzględnienia apelacji prokuratora skierowanej przeciwko uniewinnieniu D. K. od czynu zarzucanego w p. III a H. B. od czynu zarzucanego w p. XX”. Uwagi te odnoszą się do rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd Apelacyjny w p. II wyroku.

2) po drugie – przeprowadzić w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe co do rozstrzygnięcia o środkach karnych z art. 45 § 1 kk przypadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych: D. K., H. B., J. K., M. B. i I. G. z prostytucji uprawianej przez kobiety zatrudnione w agencji (...) oraz korzyści osiągniętej przez J. K. z ciągu przestępstw udzielania M. J. amfetaminy (patrz: p. I wyroku Sądu Apelacyjnego). Należy przy tym uwzględnić argumentację przedstawioną w tym zakresie w rozdziale dotyczącym oceny apelacji prokuratora (p. II ust. 1). Sąd Apelacyjny jest świadom, że po upływie tak znacznego czasu od krytycznych zdarzeń, kobiety świadczące usługi nie będą w stanie wnieść cokolwiek istotnego do tej sprawy. Zaleca się wobec tego rozważenie poprzestania w tym względzie na wnikliwej analizie dotychczasowych zeznań, złożonych w śledztwie i w trakcie rozpraw przez osoby prostytuujące się w agencji (...). Sąd Okręgowy winien przy tym mieć na uwadze fakt, że jedynie część pieniędzy otrzymanych od D. K. przez: H. B., J. K., M. B. i I. G. może być uznana za korzyść pochodzącą z przestępstwa prostytucji uprawianej przez inne osoby. Sąd Apelacyjny ma przy tym świadomość, że dokładne określenie tej wielkości nie będzie możliwe. Stąd też przy dokonywaniu w tym względzie ustaleń winien Sąd Okręgowy kierować się zasadami wyrażonymi m.in. w art. 7 kpk oraz art. 5 § 2 kpk. Niezależnie od tego winien Sąd Okręgowy pamiętać, że rozstrzygnięcie co do tych środków winny nawiązywać do odpowiednich punktów wyroku wydanego 22.05.2012 r. w sprawie III K 201/09. W tej sytuacji pożądanym jest, aby w części wstępnej wskazano te zarzuty aktu oskarżenia, które będą wiązały się nie tylko z tymi 2 czynami, co do których zapadły orzeczenia w p. II i III wyroku Sądu Apelacyjnego, ale i te zarzuty aktu oskarżenia, które odnoszą się do środków karnych z art. 45 § 1 kk.

VII. Uzasadnienie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych za drugą instancję.

W niniejszej sprawie apelacje wnieśli: prokuratora, oraz obrońcy oskarżonych: D. K. i H. B..

a) Apelację prokuratora uwzględniono jedynie w niewielkim zakresie i w konsekwencji uchylono częściowo zaskarżony wyrok i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania co do 5 oskarżonych w różnych zakresach. Z uwagi na to, że nie jest to końcowe rozstrzygnięcie, stąd też w tym zakresie nie można było wypowiadać się o kosztach procesu związanego z postępowaniem apelacyjnym odnoszącym się zwłaszcza do M. B., I. G., J. K..

b) Apelacje obrońców oskarżonych D. K. i H. B. uwzględnione zostały jedynie w niewielkim zakresie. Podstawowe rozstrzygnięcia skazujące tych oskarżonych zostały jednak utrzymane w mocy. W tej sytuacji zgodnie z treścią art. 633 kpk uznał Sąd Apelacyjny, że skoro apelacje prokuratora oraz oskarżonych uwzględniono jedynie częściowo to względy słuszności przemawiają, aby w takich częściach, a więc po połowie obciążyć oskarżonych i Skarb Państwa wydatkami za postępowanie apelacyjne. W sprawie niniejszej jedynym wydatkiem postępowania apelacyjnego są zryczałtowane koszty doręczeń pism procesowych. Wydatki te to 20 zł. (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa ... D.U. Nr 108 poz. 1026 z późn. zmianami. Skoro połowa tych wydatków związana jest z apelacją prokuratora, to na oskarżonych przypada obowiązek ponoszenia ich w łącznej wysokości 10 zł. W tej sytuacji, skoro w sprawie występuje 5 oskarżonych, to D. K. i H. B. winni ponieść te wydatki w kwotach po 2 zł. (10 zł. : 5). Niezależnie od tego, skoro nie zostały uwzględnione apelacje tych oskarżonych, skierowane przeciwko rozstrzygnięciom co do winy i kar, tym samym, w związku z korektą zaskarżonego wyroku co do kar im wymierzonych, orzeczono wobec nich odpowiednie opłaty za obie instancje (art. 10 u.o.o.s.k). W tym miejscu jedynie zauważyć należy, że Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska, wyrażonego w zaskarżonym wyroku, jakoby były podstawy do zwolnienia tych oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych. Stanowisko Sądu Okręgowego jest w szczególności niezrozumiałe w świetle majątku zgromadzonego przez D. K. (Tom II K.261-269, T.II k. 297, Tom II K. 336).